37

282
3-85

A

கதிர்காம புராணம்

23:38.4498.k
N55

109636

உ

குகமயம்

கதிர்காமபுராணம்

சமாதான நீதிபதி

ஸ்ரீமான் க. நமசிவாயம் அவர்கள்

விருப்பத்தின்படி,

வித்வான் ஸ்ரீமத்

சி. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
15 JUL 1955
MADRAS

TOTAL PAGES - 72.
ACESS NO - 109639

பிரசுரித்தவர்:

S. பத்மநாப ஐயர்

சரஸ்வதி புத்தகசாலை

நெ. 175, செட்டியார் தெரு,

:: கொழும்பு. ::

❋

மன்மதஹூ வைகாசிமீ

பதிப்புரிமை பெற்றது] [இதன் விலை ரூபா 1-50

ஏ

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட் அறிவிப்பு

இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் தெரியப்படுத்துவது யாதெனில்:- "கதிர்காம புராணம்" என்னும் இந்நூலை சர்வ சுதந்தரமும் பெற்று, மகாகனம் பொருந்திய கவர்ண்மெண்டார் அவர்கள் சட்டப்படி என்பேரால் ரிஜிஸ்டர் காபிரைட் செய்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் இந்நூலை என் உத்தரவின்றி பிறர் அச்சிடக்கூடாது என்பதைத் தெரியப் படுத்தி யிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு

எஸ். பத்மநாப ஐயர்,

சரஸ்வதி புத்தகசாலை

175, செட்டியார்தெரு, கொழும்பு.

பதிப்பிடம்:- மலர்மகள் விலாசம் பிரஸ்,

நெ. 23, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி, சென்னை-1.

முகவுரை

கதிர்காமம் என்னுந்தலம் இலங்கையின் தென்பாகத்தில் உள்ளது. இலங்கை பரதகண்டத்தின் ஒரு பகுதியாயும், சிவ பூமியாயும், விராட்புருடனுக்கு இடை நாடியாயும் விளங்கும். இலங்கையின் பெருமை வேதாகம புராண இதிகாசங்களில் மிக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. இலங்கை என்பதற்குச் சமுத்திர நடுவிலிருப்பது என்பது பொருள்.

இலங்கையில் அநேக சிவதலங்களும் சுப்பிரமணிய தலங்களும் விஷ்ணுதலங்களும் இருக்கின்றனவென்று தட்சிண கைலாச புராணத்தினால் வெளியாகின்றது. இலங்கையிலுள்ள சுப்பிரமணியதலங்கள் காங்கேயன்துறை கந்தவனம் கந்தகிரி கண்டகி வடகாந்தாரம் உகந்தமலை கதிர்காமம் என்பனவாம். கதிர்காமம் திருப்புகழ் பாடப்பெற்ற தலம். கதிர்காமத்துக்கு ஜோதிஷ்காமம் அம்சுகாமம் என வேறு இருபெயர்களும் உண்டு. கதிர் ஜோதி அம்சு என்னுஞ் சொற்களுக்கு ஒளி என்பது பொருள். காமம் - கிராமம். கதிர்காமதலத்தில் உள்ள மலை சோதிவடிவா யிருத்தலால் அம்மலைக்குக் கதிர்காமமலை ஜோதிஷ்காமகிரி அம்சுகாமாத்திரி என்னும் பெயர்களும், அச்சோதிமலை விளங்கும் தலத்துக்குக் கதிர்காமம் ஜோதிஷ்காமம் அம்சுகாமம் என்னும் பெயர்களும் காரணத்தால் உண்டாயின. அருணாசலம்போல கதிர்காமமலையும் சோதி வடிவமுடையது. அது சோம சூரியாக்கினிகள் என்னும் முச்சுடர்களின் சோதிபெற்று அவற்றின் வடிவினதாய் விளங்குமென்று இப்புராணத்தின் கதிர்காம சைல மான்மியப் படலத்தினாலே விளங்குகின்றது.

கதிர்காம மலையின்மேலே சிறந்த சிந்தாமணியென்னும் ஆலயம் ஒன்று இருப்பதாய்க் கதிர்காமகிரிப் படலத்தினாலே விளங்குகின்றது. அவ்வாலயம் இக்காலத்துச் சென்று தரி

சிக்க இயலுவதில்லை. ஆயினும் அம்மலைமேல் ஓர் ஆலயம் உண்டென்பதை விசுவசித்துச் சனங்கள் அங்கேறிப்போய் ஒருவகையாக வணங்கி வருகின்றனர். கதிர்காமதலத்தில் இப்பொழுது யாவராலும் கண்டு வழிபடப்படும் ஆலயமே ஏமகூடம் எனப் புராணத்திற் சொல்லப்படும் பாசறை யாம்.

கதிர்காம தலத்தில் இப்புராணகாலத்துக்குப் பின்னே நடந்த முத்திலிங்கசுவாமிகள் சரித்திரம்போன்ற அற்புத சரித்திரங்கள் பலவுள்ளன. அவை யாவும் கன்னபரம்பரை யாய் வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. புராணத்தில் சேர்ந் திராமையால் அக்கதைகள் இங்கே வந்தில.

கதிர்காம தலத்தில் இப்பொழுதும் பல அற்புதங்கள் அவ்வப்பொழுது நடந்து வருகின்றன; அவற்றை அநேகர் அநுபவத்தில் அறிந்திருக்கின்றார்கள். கதிர்காமம் என்னும் பெயர் கேட்டமாத்திரையே எவர்க்கும் அன்பும் அச்சமுந் தோன்றும். கலிகாலத்தில் மகா அற்புதமாய் விளங்குந்தலம் இதுவேயாம்.

இப்புராணத்தை வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்தற்கு உதவிபுரிந்தவர் பண்டித சிகாமணியாகிய பிரமஸ்ரீ, சர்வேசுவர சாத்திரிகள் அவர்கள்; இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து எவரும் உணர்ந்துகொள்ளும் படி வசனரூபமாக இயற்றுவித்தனர். இதை அச்சிற் பதிப் பித்து வெளியிட்டவர் கொழும்பிலிருந்த சமாதான நீதிபதி ஸ்ரீமாந் - க. நமசிவாயம் அவர்கள்.

வித்துவான்

சி. தாமோதரம் பிள்ளை

யாழ்ப்பாணம்.

4A

5

படலங்களின் அட்டவணை

	பெயர்	பக்கம்
	முகவுரை	3
	கதிர்காமத் திருப்புகழ்	7
1	நைமிசப் படலம்	13
2	திருவவதாரப் படலம்	17
3	தாரகன் வதைப் படலம்	20
4	வழிநடைப் படலம்	24
5	ஏமகூடப் படலம்	27
6	சூரபன்மன் வதைப் படலம்	30
7	கதிர்காமகிரிப் படலம்	44
8	திருமணப் படலம்	49
9	மீட்சிப் படலம்	52
10	கதிர்காம சைல மான்மியப்படலம்	54
11	கதிர்காம நகர விசேடப்படலம்	58
12	அபகீர்த்தி முத்திபெறு படலம்	60
13	வேட்டுவக்கள்வர் அருள்பெறு படலம்	67
14	பாவதீபன் அருள்பெறு படலம்	73
15	தேவர் கலி வலி வென்ற படலம்	75
16	வணிகர் தனம்பெறு படலம்	77
17	மாதர் அருள்பெறு படலம்	79

உ

குகமயம்

அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த

திருப்புகழ்

1

[கதிர்காமம்]

தனதனன தான தனதனன தான
தனதனன தான—தனதான.

திருமக ளுலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்
செகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
தெரிதருகு மாரப் பெருமாள்காண்
மருவுமடி யார்கள் மனதில் விளையாடு
மரகத மயூரப் பெருமாள்காண்
மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்
அருவரை கணீறு படவசுரர் மாள
வமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்

அரவுபிறை வாரி இதழியணி வேணி
யமலர் குருநாதப் பெருமாள்காண்

இருவினை யிலாத திருவினை விடாத
இமையவர் குலேசப் பெருமாள்காண்

இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
விருதனவி நோதப் பெருமாளே.

2

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தா—தனதான.

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா பெதிர்த்தே வருசூரைச்

சரிப்போன மட்டே விடுத்தா யடுத்தாய்
தகர்த்தா புடற்று னிருகூறுய்ச்

சிரத்தோ டுரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்

சிறைச்சேவல் பெற்றுய் வலக்கார முற்றுய்
திருத்தா மரைத்தா ளருள்வாயே

புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது

பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தா ரெரித்தார்
பொரித்தார் நுதற்பார் வையிலேயின்

கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
கருத்தார் மருத்தூர் மதனுரைக்

கரிக்கோல மிட்டார் கணுக்கா ளழுத்தே
கதிர்க்காம முற்றுர் முருகோனே.

3

தனதனு தத்தனத் தனதனு தத்தனத்
தனதனு தத்தனத்—தனதான.

சரியையா ளர்க்குமக் கிரியையா ளர்க்குநற்
சகலயோ கர்க்குமெட் டரிதாய

சமயபே தத்தவர்க் கணுகொணு மெய்ப்பொருட்
டருபரா சத்தியிற் பரமான

துரியமே லற்புதப் பரமஞா னத்தனிச்
சுடர்வியா பித்தநற் பதிநீடு

துகளில்சா யுச்சியக் கதியையீ றற்றசொற்
சுகசொரூ பத்தையுற் றடைவேனே

புரிசைசூழ் செய்ப்பதிக் குரியசா மர்த்தியப்
புருடவீ ரத்துவிக் ரமசூரன்

புரளவே ரெட்டகைக் குமரமேன் மைத்திருப்
புகழையோ தற்கெனக் கருள்வோனே

கரியயூ கத்திரட் பலவின்மீ திற்சுளைக்
கனிகள்பீ றிப்புசித் தமராடிக்

கதலிசூ தத்தினிற் பயிலுமீ ழத்தினிற்
கதிரகா மக்கிரிப் பெருமாளே.

4

தனனதான தானதத்த
தனனதான தானதத்த
தனனதான தானதத்த—தனதான.

முதிருமார வாரநட்பொ
டிலகுமார வாரமெற்றி
முனியுமார வாரமுற்ற கடலாலே

முடிவிலாது நேர்வடக்கி
லெரியுமால காலவிடத்தின்
முழுகியேறி மேலெறிக்கு நிலவாலே
வெதிரையாயர் வாயில்வைத்து
மதுரராக நீடிசைக்கும்
வினைவிடாத தாயருக்கு மளியாதே
விளையுமோக போகமுற்றி
யளவிலாத காதல்பெற்ற
விகடமாதை நீயணைக்க வரவேணும்
கதிரகாம மாநகர்க்கு
ளெதிரிலாத வேல்தரித்த
கடவுளே கலாபசித்ர மயில்வீரா
கயலுலாம்வி லோசனத்தி
களபமார்ப யோதரத்தி
ககனமேவு வாளொருத்தி மணவாளா
அதிரவீசி யாடும்வெற்றி
விடையிலேறு மீசர்கற்க
வரியஞான வாசகத்தை யருள்வோனே
அகிலலோக மீதுசுற்றி
யசுரர்லோக நீறெழுப்பி
அமரலோகம் வாழவைத்த பெருமாளே.

5

தனனதான தானன
தனனதான தானன
தனனதான தானன—தனதான.

அடைபடாது நாடோறு
மிடைவிடாது போய்வாயு
வடையமேலு வீடாகு மெனநாடு

மருள்பெரு வநாசார
கருடயோகி யாய்நாளு
மவனிமீதி லோயாது தடுமாறி

உடலம்வேறி யான்வேறு
கரணம்வேறு வேருக
வுதறிமா சுகாதீத வடிவூடே

யுருகியாறி யாசார
பரமயோகி யாமாறு
ஹபயபாத வாரீச மருள்வாயே

வடபராரை மாமேரு
கிரியெடாத டாமோது
மகரசீத பாலாழி யமுதாக

மகுடவாள ராநோவ
மதியுநோவ வாரீச
வனிதைமேவு தோளோனு முடனேவக்

கடையுமாதி கோபாலன்
மருகதீர வேல்வீர
கதிரகாம மீதூரி லுறைவோனே

கனகலோக பூபால
சகலலோக வாதார
கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே.

6

தனதன தத்த தனதன தத்த
தனதன தத்த—தனதான.

பருவரு வெற்றி மலர்தொடா விற்கை
வலிசெயா திற்கு மதனுலும்

மதில்கடா வுற்ற கலைபடா வட்ட
    மதிசுடா திற்கு மதனாலும்

இருகணான் முத்த முதிரயா மத்தி
    னிரவினா னித்த மெலியாதே

யிடருரு மெத்த மயல்கொளா திற்கு
    மிவளைவாழ் விக்க வரவேணும்

கரிகள்சேர் வெற்பி லரியவே டிச்சி
    கலவிகூர் சித்ர மணிமார்பா

கனகமா ணிக்க வடிவனே மிக்க
    கதிருகா மத்தி லுறைவோனே

முருகனே பத்த ரருகனே முத்தி
    முதல்வனே பச்சை மயில்வீரா

முடுகிமே லிட்ட கொடியசூர் கெட்டு
    முடியவே ரெட்ட பெருமாளே.

உ

குகமயம்

கதிர்காம புராணம்

காப்பு

ஓங்கு தாரகத் தோருரு வாகிய
தாங்கு மைங்கரத் தந்தி முகத்தனை
யீங்கு போற்றுது மிப்ப ருணர்ந்திடத்
தேங்கு தென்கதி ரைக்கதை செப்பவே.

நைமிசப் படலம்

புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்திலே தவத்தினால் மிக்க முனிவர்களுக்கு உறைவிடமாய்ப் பலவகை வளங்களும் நிறைந்துவிளங்கும் நைமிச வனத்திலே சௌனகர் முதலிய முனிவர்கள் யாவரும் ஒருநாள் உதயகாலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து சந்தியாவந்தனம் சிவபூசை முதலிய நித்தியகருமங்களை முடித்துச் சித்தசுத்தியோடு வீற்றிருந்து, கதிர்காம தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருங் கருணைப் பிழம்பாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய திருவடிகளை உள்ளத்தில் இருத்தி அனலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் கரைந்துருக அன்பும் ஆனந்தமும் உடையவராய், இவ்வுலகத்தில் யாவராலுந் துதிக்கப்பட்டு

இணையின்றி விளங்கும் மகிமை பொருந்திய கதிர் காமதலத்தின் அரிய புராணத்தினைக் காதினுற் கேட்டு புண்ணியம் பெறவேண்டு மென்னும் பேரவாக்கொண்டு அதனை எடுத்துச் சொல்ல வல்ல மகா முனிவராகிய சூதரை மனத்தில் நினைத்தார்கள்.

அப்பொழுது சூதமகாமுனிவர் நைமிசாரண் ணிய முனிவர்களது உள்ளக்கருத்தை யுணர்ந்து மனமகிழ்ச்சியோடு எழுந்தருளி, விபூதியும் உருத் திராக்கமும் சடாமுடியும் உடையவராய்க் கையில் தண்டு கமண்டலங்கள் விளங்க அந்த நைமிச வனத்தை யடைந்தார்.

குளிர்ந்த செந்தாமரைப்போன்ற மலர்ந்த முகத்தோடும் அங்கு எழுந்தருளிவந்த சூதமுனி வரை நைமிசாரண்ணிய முனிவர்கள் கண்டு, இருக்கைவிட்டு எழுந்து சிரசின்மேல் அஞ்சலி யாகக் குவித்த கையராய் எதிர்சென்று வணங்கி அழைத்துவந்து ஆசனத்தில் இருத்தி, முனிவர் பெருமானே! தேவரீர் இன்று இங்கு எழுந்தருளு தற்கு முற்பிறவிகளிலே நாங்கள் செய்த பெருந் தவம் யாதோ? தேவரீர் எழுந்தருளப் பெற்றத னுல் இத்தினம் எங்களுக்கு ஒரு புண்ணிய தின மாயிற்று. இப்பிறவியை அடைந்ததனுல் ஆகிய பயன் உலகத்திலுள்ள மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மூன்றன் மகிமைகளைக் கேட்டு அவை களை வழிபட்டு உய்தலேயாம்.

தேவரீர் முன்பு பல தலமகிமைகளை எடுத் துச் சொல்லக் கேட்டுப் பேறடைந்திருக்கிருேம்; இன்று சிவகுமாரராயும், தாரகன் சிங்கன் சூர

பன்மன்முதலிய தானவர் யாவரையுஞ் சங்கரித்து இந்திரன் சயந்தன் முதலிய தேவரை வாழ்வித்து விண்ணகங் குடியேற்றியருளிய கருணாநிதியாயும் உள்ள சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு உவந்த தலமாகிய கதிர்காமத்தின் மகிமையைக் கேட்டு ஆனந்தமடையும் பேரவாவுடையேம். சகல கலைகளையும் ஒருங்குணர்ந்த வேதவியாசமுனிவரிடத்திலே பதினெண் புராணங்களையும் ஓதி, அப்புராணங்களுக்கு ஓர் ஆகாமாய் விளங்கப்பட்ட தேவரீர் அக்கதிர்காமபுராணத்தை அடியேங்கள் உய்யுமாறு விரித்துச் சொல்லி யருளல்வேண்டும் என்று இரந்தனர்.

சூதமுனிவர் அதுகேட்டு ஆனந்த பரவசராய் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப இரண்டு கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாய் ஒழுக அஞ்சலியஸ்தராய் இருந்து கதிர்காம தலத்தை உள்ளத்திலே சிந்தித்து வணங்கி, அளவில்லாத தவத்தைச் செய்து திருவருள் வழி யொழுகும் முனிவேந்தர்காள்! அடியேன் முற்பிறப்பில் செய்த தவமே பெருந்தவம்! உலகத்திலுள்ள தலங்களுளெல்லாம் மிகச் சிறந்து மகாமகிமை பொருந்திவிளங்கும் அற்புத தலமாகிய கதிர்காமத்தின் மகா புராணத்தை இன்று உங்களுக்கு எடுத்தோதும் பெரும் பாக்கியம் பெற்றேன்; சொல்லுகின்றயானும், கேட்கின்ற நீங்களும், மற்றுமுள்ள உலகத்தாரும் பெரும் புண்ணியத்தை யெய்துதற்கு உரிய மகிமைபொருந்திய தலமாகிய கதிர்காமத்தின் புராணத்தையே கேட்க விரும்பினீர்கள். ஆயிர முகமும் இரண்டாயிர நாவுமுள்ள ஆதிசேடனுலும், நான்கு வேதங்களையும் பதினெண்

புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் மநுமுதலிய தருமநூல்களையும் ஓதியுணர்ந்த நான்முகனாலும் இயம்புதற்கு அரியது அக்கதிர்காம தலத்தின் மகிமை.

அதனை ஆதியிலே கைலைமலையில் வீற்றிருக்கும் பரமசிவன் பார்வதிதேவியாருக்கு அருளிச் செய்தார். பின்பு விஷ்ணுமூர்த்தி ஆதிசேடனுக்கும் கருடனுக்கும் உரைத்தார்; இந்திரனுக்குப் பிரமதேவர் கூறினார்; விநாயகர் தமது கணங்களுக்கு உரைத்தார்; சுப்பிரமணியர் அகத்தியருக்கு உரைத்தார்; பிருங்கிமுனிவர் நாரதமுனிவருக்கு ஓதினார்; மகாகாளர் பிருகுவுக்கு உரைத்தார்; கௌசிகருக்குக் காசிபர் உரைத்தார்; ததீசி கண்ணுவருக்கும் புலகருக்கும் உரைத்தார், சைமினி குருக்ஷேத்திர வாசிகளுக்குக் கூறினார்; மார்க்கண்டேயர் மற்றுமுள்ள முனிவர்களுக்கு உரைத்தார்; பராசரர் வேதவியாசருக்கு உரைத்தார்; நந்திதேவர் சனகாதிகளுக்கு உரைத்தார்; வேதவியாசர் சுகருக்கும் தூருவாசருக்கும் உரைத்தார்.

இவ்வாறு பரமசிவனாலும் தேவராலும் முனிவராலும் உரைக்கப்பட்டு பாரம்பரியத்தில் வந்தது அக்கதிர்காமபுராணம். அம்மகா புராணத்தை உங்களுக்கு யான் சொல்லுகிறேன்: மெய்யன்போடு கேட்கக் கடவீர்கள் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருவவதாரப் படலம்

முன் ஒருகாலத்தில் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தக்கனுல் செய்யப்பட்ட யாகத்துக்குப் போயிருந்து சிவநிந்தையைக் கேட்டனர். பின் அப்பாவ வசத்தினுற் காசிபருக்கும் மாயைக்கும் பிறந்த புத்திரர்களாகிய சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகன் என்னும் அசுரர்களாலே துன்பஞ்செய்யப்பட்டு அரசிழந்தனர். இந்திரகுமாரனுகிய சயந்தனும் மற்றைத் தேவரும் சிறையிடைப்பட்டு வருந்தினுர்கள். அத்தேவர்கள் அசுரர் செய்த கொடுமைகளைச் சகிக்கலாற்ருதவராய் வேறு புகலிடங் காணுமல் மயங்கி, முடிவில் எல்லாவுயிர்க்கும் உயிராய்நின்று படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களை இயற்றி அவ்வுயிர்களது மலமாயை கன்மங்களைப்போக்கி ஆட்கொண்டருளும் பரம கருணுநிதியாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கைலாயமலையையடைந்து, திருநந்திதேவரை வழிபட்டு அவருடைய அநுமதிப்படி சிவசந்நிதியிற்போய் வணங்கி, " எம்பெருமானே! அசுரர் செய்புந்துன்பத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் இங்கு தேவரீருடைய திருவடிகளையே புகலிடமாகக் கருதி அடைக்கலம் புகுந்தேம்; எங்கள்மேல் கருணைபூத்து அவ்வசுரரைச் சங்கரித்து எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும் " என்று பிரார்த்தித்தார்கள். விருப்பு வெறுப்பின்றி அவரவர் கன்மங்களை நாடி அவ்வப்பொழுது அவரவர்க்கு ஊட்டியறுத்தருளும் பெருங் கருணைப்பிழம்பாகிய சிவபெருமான், அவர்மேல் அருள்சுரந்து ஆறு திரு

முகங்களுள்ளவராய் வீற்றிருந்து, ஆறு திருமுகங்களினும் உள்ள நெற்றிக்கண்களிலிருந்து ஆறு தீப்பொறிகளை யுய்த்து அவைகளைக் கங்கை நதியிலே கொண்டுபோய் விடும்படி வாயுதேவனுக்கும் அக்கினிதேவனுக்கும் கட்டளையிட்டருளினார். அவ்வாணையை மேற்கொண்டு அவ்விருவரும் சிரசின்மேலே சுமந்துசென்று அத் தீப்பொறிகளைக் கங்கையிலே விடப்பட்டனர். அக்கங்கைநதி அவைகளைச் சரவணப்பொய்கையிலே செலுத்த, அப்பொறிகள் ஆறும் ஆறு குழந்தைகளாய் வடிவங்கொண்டு அத்தடாகத்திலிருந்து கார்த்திகைமாதர் ஊட்டிய பாலுண்டு வளர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

பின்பு சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு அங்கு எழுந்தருளி உமாதேவியாருக்கு அவர்களைக் காட்டியருள, உமாதேவியார் மனக்களிப்போடு அவ்வறுவரையும் தன் இரு கைகளாலும் ஒருங்கேசேர்த்து வாரி யெடுத்தனர். அத்த ஆறு உருவும் ஒருருவாய்ச் சேர்ந்து ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருவிழிகளும், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும், இரண்டு திருவடிகளும் உள்ள ஒருருவாய்விளங்க, உமாதேவியார் கருணைபூத்து எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து பாலூட்டிச் சிவபெருமானிடத்திலே கொடுக்க, அவரும் மனமகிழ்ந்து இடபவாகனத்தின்மீது தமக்கும் உமாதேவியாருக்கும் நடுவிலிருத்தி எடுத்துக்கொண்டு திருக்கைலாயமலையை யடைந்து எழுந்தருளியிருந்தார்.

முன்னே இத்தீப்பொறிகள் சிறுவராய் உங்களைக் காத்தருளும் என்று அபயங்கூறி விடை

கொடுத்தனுப்பப்பெற்ற தேவர்கள் அசுரர்களால் மிக மெலிந்து வாடி மீண்டும் அக்கைலையை யடைந்து, "எம்பெருமானே ! இனி ஒருகணப் பொழுதாயினும் அவ்வசுரர் செய்யுந் துன்பங் களைப் பொறுக்கமாட்டோம்; எங்கள்மேல் அருள் சுரந்து காத்தருளல் வேண்டும்" என்று இரந் தார்கள். அதுகேட்ட முதல்வன் திருவுள்ள மிரங்கி முருகக்கடவுளை நோக்கி, "மைந்தனே ! நீ இத்தேவர்களுக்கு அதிபதியாய்ச்சென்று சூர பன்மன் முதலிய அசுரர் கிளையை வேரறுத்து விண்ணகங் குடியேற்றித் தேவர்களைக் காக்கக்கட வாய்" என்று கட்டளையிட்டருளி, நவசத்தி களின் வாயிலாகத் தோன்றிய வீரவாகுதேவர் முதலிய இலக்கத்தொன்பது வீரரையும், பூத கணங்களையும் சேனைகளாகக் கொடுத்து, சத்தி வடிவாகிய வேலையும், பதினொரு உருத்திர வடி வாகிய ஆயுதங்களையும் அளித்து அனுப்பினர்.

சுப்பிரமணியப்பெருமான் ஆறு திருமுகங் களும், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும், இரண்டு திருவடிகளும் விளங்க, தோமரம் கொடி வாள் குலிசம் அங்குசம் அம்பு மணி பங்கயம் தண்டம் வில் மழு வேல் என்னும் பன்னிரண்டு ஆயுதங் களையுந் தாங்கி இரதத்திலேறி, வாயுதேவன் சாரதியாகவிருந்து செலுத்த, இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்களும், முனிவரும், வீரவாகுதேவர் முதலான இலக்கத்தொன்பது வீரரும், நூற் றெட்டு பூதசேனுதிபதிகளும், இரண்டாயிரவெள் ளம் பூதசேனையும் சூழ்ந்துவர அக்கைலைமலையை விட்டு நீங்கி மாயாபுரியை யடைந்தார்.

தாரகன் வதைப் படலம்

அம்மாயாபுரிக்கு அரசனும் சூரபன்மனது தம்பியுமாகிய தாரகன் கிரவுஞ்சாசுரனைத் துணையாகக்கொண்டு அங்கிருத்தலால் அவனைச் சங்கரிக்கும்படி வீரவாகுதேவர் முதலானவர்களோடு மாயாபுரிப் பட்டணத்தினுள்ளே புகுந்தருளினர்.

அப்பொழுது பூதசேனை யாவும் நகரத்தினுள்ளே நுழைந்து அங்குள்ள அவுணர்களோடு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தனர். அதனைத் தூதர் அறிந்து தாரகாசுரனது அரசிருக்கை மண்டபத்திற் சென்று வணங்கி, அண்ணலே! கைலாயபதியாகிய சிவனது குமாரன் கந்தனென்னும் பெயருடையோன் பூதசேனைகளோடு யுத்தம்புரியுங் கருத்துடையனாய் இங்கே வந்தனன்; அவனது சேனைகள் வந்து நமது நகரத்தையழிவு செய்தனன் என்று முறையிட்டார்கள்.

அதுகேட்ட தாரகன் சினங்கொண்டு எழுந்து பரிசனங்களையழைத்து எனது தேரைக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே கொண்டுவந்தனர். தாரகன் அந்த ரதத்திலேறி மந்திரிகள் சூழ இரத கஜ துரக பதாதிகளோடு பல படைக்கலங்கள் தாங்கிச்சென்று முருகக்கடவுளை எதிர்த்தான். அதுகண்ட பூதசேனைகள் அவுணரோடும் எதிர்த்துப் போர் செய்தன. அப்பொழுது தாரகன் தனது துதிக்கையை நீட்டி இலக்கவீரரையும் ஒன்றுகச்சேர்த்தெடுத்துக் கடலின்மீது எறிந்தான். அவர்கள் கடலில் வீழ்ந்து எழுந்து கரையேறி ஒருபக்கத்

தில் ஒதுங்கிப்போயினர். வீரகோளரியென்போன் அதனைநோக்கிச் சினங்கொண்டு வில்லைவளைத்து நூறுகணைகளையேவி அத்தாரகனுடைய முடியை வீழ்த்தினன். அவன் கோபங்கொண்டு கையில் இருந்த தண்டத்தை வீரகோளரிமேல் எறிந்தான். அத்தண்டமானது வீரகோளரியின் மார்பிலேபட அவன் மயங்கி விழுந்தான். மற்றுள்ள வீரரும் வீரவாகுவும் அவ்வசுரனை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அவ்வசுரன் பல படைகளை ஏவ, வீரவாகு அவைகளை அழித்து அவனைப் புறங்காட்டி ஓடும்படிசெய்து, பின்பு பாசத்தினற் கட்டிக்கொண்டு போகும்படி செய்து அவனைத்தொடர்ந்துசெல்ல, அத்தாரகன் மாயா வலியுடைய கிரௌஞ்சகிரியினுள்ளே சென்று ஒளித்தான். வீரவாகு அவன் சென்றவழியே தொடர்ந்து செல்லுதலும், அம்மலை சூரியகிரணஞ் செல்லாத இருட்பூமிபோன்று இருந்தது. அதனல் அங்கே நுழைந்த தாரகனைக் காணமலும், மீண்டு வருதற்குரிய வழியை யறியாமலும் வீரவாகு மயங்கி நின்றனர். கிரௌஞ்சாசுரன் அவரை அங்கே மோகநித்திரை செய்யும்படி ஆக்கினன். வீரவாகுவைக் காணுதவராய் மனம் நொந்து இளையோரெண்மரும் இலக்கவீரரும் பூதசேனையும் அவரைத்தேடி அவர் போனவழியாகச் சென்று அம்மலையினுள் நுழைய, அவர்கள் அனைவரையும் அக்கிரௌஞ்சாசுரன் மோக நித்திரையுள் ஆழ்த்தினன். அவர்கள் யாவரும் அவ்வாறு அகப்பட்டது கண்டு தாரகன் வெளிப்பட்டு ஓர் இரதத்திலேறி யுத்தகளஞ் சென்று வில்லை வளைத்து நாணெலிசெய்து பூதசேனைகள்

மேல் அம்புகளைத் தூண்டி ஆர்ப்பரித்தலும் பூதர்கள் அஞ்சி நாற்றிசையிலும் ஓடினர்.

முருகக்கடவுள் இவைகளை யுணர்ந்து பூத சேனைநள் சூழ இரதத்தை செலுத்தி அந்தத் தாரகன் இருக்குமிடத்தை அடைய, பூதர்கள் தானவசேனையை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனர். சுப்பிரமணியக்கடவுள் தாரகனை எதிர்த்தனர். இருவரும் ஆயிரம் ஆயிரமாகிய கணைகளை ஒருவர் மேல் ஒருவர் தூண்டி யுத்தஞ்செய்தனர். பின்பு தாரகனது வில்லை முருகக்கடவுள் ஒரு கணையி னாலே துண்டமாக்கினார். தாரகன் மற்றோர் வில்லையேந்தி யுத்தஞ் செய்தான். இவ்வாறு இரு வர்க்கும் இடையிலே பலவிதமான யுத்தங்கள் நடந்தன. இப்பெரிய போரினாலே இருவரும் பெருங் கோபமுடையவராய்ப் பகிரண்டத்தை யடைந்து அங்கே பெருஞ்சமர் விளைத்தனர். அப்பொழுது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இரு வரையும் காணாதவராய் அச்சங்கொண்டு பெருங் கவலையோடு ஆறுமுகக்கடவுளுடைய திருவடி களைச் சிந்தித்து அவருக்கு மிகப்பிரீதியுள்ளதும் கார்த்திகை விரதத்தையொத்ததும், மிக்க பலனை யளிக்கத்தக்கதும், மேன்மை யுடையதுமான சஷ்டிவிரதத்தைத் தொடங்கி, மண்டலம் கும்பம் விம்பம் என்னும் மூன்றிடத்தும் சஷ்டிவரையில் கற்பவிதிப்படி மந்திரத்தோடு ஆறுமுகக்கடவுளை பூசித்து வழிபட்டுவந்தனர். அக்கடவுள் அங்கு பிரசன்னமாகி, உங்கள் விரதத்தையும் பூசையை யும் ஏற்று மகிழ்ந்தோம்; உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள் என்று சொல்ல, சுவாமீ! கொடியோனாகிய இத்தாரகனைச் சங்கரித்து எங்

களைக் காத்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். கடவுள் அத்தேவர்கள்மேல் திருவருள் சுரந்து, அஞ்சாதீர்; அவ்வாறே நாம் செய்கின்றேம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அத்தாரகனை எதிர்த்துச் சமர் செய்தார். இருவரும் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யுங்காலையில், நான்முகன்படை நாரணன்படை முதலியவைகளைத் தாரகன் ஏவ, அப்படைகள் முருகக்கடவுளது பாங்கரில்வந்து நின்றுவிட்டன. பின்பு சிவப்படையை ஏவினன், அதனை முருகக்கடவுள் செங்கையாற் பற்றினர். தாரகன் இனி மாயையால் வெல்லவேண்டுமென்று கிரௌஞ்சாசுரனைத் துணையாகக் கொண்டு பல மாயைகள் செய்தான். ஆறுமுகக் கடவுள் வேற்படையை நோக்கி இத்தாரகனையும் கிரௌஞ்சத்தையும் அழித்து வீரவாகு முதலாயினோரை விரைவிலே கொண்டு வருவாயாக வென ஏவினர். அவ்வேற்படை விரைந்துசென்று தாரகனது மார்பைப் பிளந்து கிரௌஞ்சத்தைத் துகளாக்கி, அங்கே துயில்கின்றவர்களை யெழுப்பி ஆகாயகங்கையில் ஆடிப் புனிதமுற்று மீண்டு வந்து ஆறுமுகக்கடவுளது திருக்கரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தது. அதுகண்டு பிரம்மா விட்டுணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்துப் பூமாரிபொழிந்து தோத்திரஞ்செய்தனர். பின்பு மயங்கியவர்கள் யாவரும் மயக்கம் நீங்கி எழுந்துவந்து குமரவேளைச்சூழ்ந்து துதித்தனர். அந்த யுத்தத்தில் இறந்த பூதசேனைகளை எழுப்பிக்கொண்டு முருகக்கடவுள் செருநிலமகன்று சென்றனர்.

வழிநடைப் படலம்

பிரம்மா விட்டுணு இந்திரன் முதலிய தேவரும் இலக்கத்தொன்பதின்மரும் பூதரும் புடைசூழ அச்செருநிலத்தைவிட்டு நீங்கி தென்திக்கை நோக்கிச்செல்லும்போது சூரியன்மேற்றிசையை அடைய முருகக்கடவுள் தேவகிரியை யடைந்தார். மாலைக் காலமும் நீங்கிச் சந்திரோதயமாயிற்று. அப்பொழுது அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் யாவரும் கந்தமூர்த்தியுடைய பாதங்களை வணங்கி, எந்தாய்! கொடிய தாரகன் செய்த துன்பங்களால் இதுவரையில் நொந்து வருந்தினேம். அவனைக் கிரௌஞ்சகிரியோடு முடியும்படி அழித்தீர். அடியேம்பெற்ற மகிழ்ச்சி காரணமாகத் தேவரீரைப் பூசித்து வழிபடல் வேண்டுமென்னும் அன்புடையேம்; அதற்கு விடைகொடுத்தருளல் வேண்டும் என்று இரக்க, முருகக்கடவுள் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தனர். பின்பு அக்கடவுளுடைய கட்டளைப்படி தெய்வத்தச்சன் அழகிய ஒரு நகரத்தையும் அதன் நடுவிலே சிறந்த ஒரு கோவிலையும் நிருமித்தான். கந்தமூர்த்திதேவரும் வீரரும் பூதரும் ஒருங்குவர அந்தக் கோவிலை யடைந்து இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட அழகிய ஒரு சிங்காசனத்தின் மேல் எழுந்தருளி யிருந்தனர். தேவர்கள் யாவருங்கூடி அக்கடவுளை வழிபடும்பொருட்டுக் கங்கா நதியை மனத்தில் நினைத்தனர். அவ்வாறே அந்நதியும் வந்து சேர்ந்தது. தேவரும் முனிவரும் அக்கங்கா தீர்த்தத்தினாலே மஞ்சன நீராட்டிப்

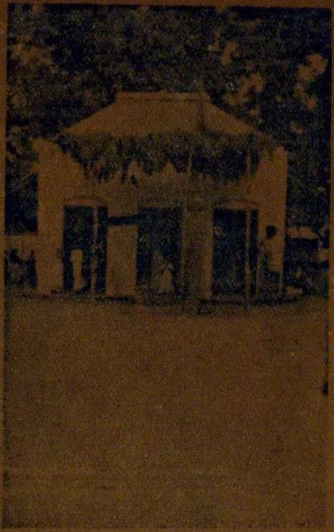

பொன்னுடைசாத்தி அழகிய பூமாலைகளைச் சூட்டி சந்தன முதலிய வாசனைப்பொருள்களைத் திருமேனியிலே யணிந்து தூப தீப முதலிய பல வகை யுபசாரங்களாலும் ஆறுமுகக்கடவுளைப் பூசித்தனர். பின்பு அன்போடு பல தோத்திரங்களைச் சொல்லித் துதித்து வணங்கினர். கடவுள் அவர் செய்த பூசையை ஏற்று மகிழ்ந்து அவர்க்கு அருள்புரிந்தனர்.

மறுநாள் உதயகாலத்திலே சுப்பிரமணிய மூர்த்தி அத்தேவகிரியை விட்டு நீங்கி யாவரும் புடைசூழச் சென்று வழியிலே திருக்கேதாரம், காசி, திருப்பருப்பதம், திருவேங்கடகிரி, திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம், திருவண்ணமலை, திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருமுதுகுன்றம், சிதம்பர முதலாகிய தலங்களைக்கண்டு வணங்கிக்கொண்டு மண்ணி யாற்றங்கரையை யடைந்தார். அடைதலும், பகற்காலம் நீங்கி இராக்காலம்வரச் சந்திரனும் உதயமாயினன். அப்பொழுது தேவர்கள் சுவாமியை வணங்கி அழகிய சோலைகள் பல வுடையதாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள தலங்கள் பலவற்றைத் தன்கரையிலுள்ளதாயிருப்பது இம்மண்ணியாறு. பரிசுத்தமான இந்நதிக்கரையிலே இன்று தங்கி யருளல் வேண்டுமென்றனர். கடவுளும் அதற்கு இசைந்து விசுவகன்மாவைக் கொண்டு ஒரு நகாஞ் செய்வித்துத் திருச்சேய்ஞலூர் என்று பெயரிட்டு அந்நகரத்தின் நடுவிலுள்ள திருக்கோவிலிலே தேவர்கள் புடைசூழ வீற்றிருந்தனர். பின்பு தேவர்களுக்காக அங்கு அமைக்கப்பட்ட இருக்கைகள்தோறும் அவரவர்களை

அனுப்பி அன்றிரவுபோக்கி, மறுநாள் வைகறையிலே விசுவகன்மாவைக் கொண்டு ஆலயம் ஒன்று குயிற்றுவித்து அதன் நடுவே சிவபெருமானுடைய திருவுருவைப் பிரதிட்டைசெய்து, பஞ்சகவ்விப முதலிய திரவியங்களினாலே அபிஷேகஞ்செய்து பொன்னுடை இரத்தினாபரணம் பூமாலை முதலியவைகளையும் சந்தன முதலிய வாசனைப் பொருள்களையும் அணிந்து பலவகை அன்னங்களை நிவேதித்து தாம்பூலம் அருத்தித் தூபதீபங்களால் ஆராதித்து மும்முறை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு இடபாரூடராய்வெளிப்பட்டு "மைந்தனே! நீசெய்த பூசையை ஏற்று மகிழ்ச்சிபெற்றோம். சூரபன்மன் முதலிய அசுரர் யாவரையும் அழிக்கும்படி இந்தப்படையை உனக்குத்தருகின்றோம்; இது பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலாயினோருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட படைபோல்வதொன்றன்று; புவனங்கள் முழுவதையும் ஒருகணத்திலே முடிவுசெய்யும் இயற்கையுள்ளது என்று கூறி மகா பாசுபதப்படையை அவருக்களித்து மறைந்தருளினார். பின்புதேவரும்வீரரும்பூதரும் புடைசூழ்ந்துவர இரதத்திலேறிமண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள திருச்சேய்ஞலூரை விட்டு நீங்கி திருவிடைமருதூர் திருமயிலாடுதுறை திருப்பறியலூர் திருவிலஞ்சியம் திருவாரூர் திருப்பரங்குன்றம் திருச்செங்குன்றுமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருச்செந்தூரை யடைந்தார் அங்கே தேவகம்மியனால் ஆக்கப்பட்ட கோவிலினுள்ளே வீற்றிருந்து சூரபன்மன் சிங்கமுகன்

தாரகன் முதலிய தானவர் பிறந்ததும், தவம் செய்ததும், எவராலும் வெல்லற்கரிய பெருவரம் பெற்றதும், பின்பு அரசுசெய்வதும், அவ்வசுரர் செய்யும் மாய வஞ்சகங்களும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றியும் வல்லமையும் மேன்மையும் தேவர் களுக்கு அதுவரையிலே செய்த துன்பங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் தேவகுருவாகிய பிருகற் பதியினலே விரிவாக அறிந்து இந்திரனுக்கு அப யங்கொடுத்து வீரவாகுவை அசுரர் தலைவனுகிய சூரபன்மனிடத்துத் தூது செலுத்தி அவனு டைய மனக்கருத்தைத் தெளிந்துகொண்டு மகேந் திர நகருக்கு எழுந்தருளக் கருதினர்.

ஏமகூடப் படலம்

செயந்திமாநகரத்திலே திருக்கோவிலினுள் இரத்தின சிங்காசனமிசை வீற்றிருந்து கந்த மூர்த்தி பிரம்மன் மால் இந்திரன் தேவர் முனி வர் யாவரும் அறியும்படி வீரவாகுவை நோக்கி, சூரபன்மனையும் அவுணப்படையையும் அழித்து அவரால் வருந்துகின்ற தேவரைக் காக்கும்படி மகேந்திரபுரிக்கு நாம் போகவேண்டும்; நமது தேரை விரைந்து கொண்டு வருவாயாக என்றுர். தேவர்கள் அதைக்கேட்டு நமது துன்பம் ஒழிந் தது ஒழிந்தது என்று களிப்படைந்து துள்ளி னர், ஆடினர் பாடினர். கந்தமூர்த்தியுடைய திரு வடிகளை முடிமேற் சூடிக்கொண்டார். உடனே நந்திகணத்தலைவர் ஒருவர் சென்று பலவேக

மென்னும் பொற்றேரைக் கொண்டுவரும்படி சாரதியைக் கூவ, அவனும் அத்தேரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். முருகக்கடவுள் அந்த இரதத்தின்மேலேறி, தம் அருகில் நின்ற மற்றவர்களை நோக்கி நீங்களும் உங்கள் உங்கள் ஊர்திகளில் ஏறி நம்மோடு வரக்கடவீர் என்றார். உடனே பிரமன் அன்னத்தின்மீதும் மால் கருடன்மீதும் இந்திரன் விமானத்தின்மீதும் மற்றைத் தேவர்கள் தத்தம் ஊர்திகளிலும் ஏறி வந்தனர். வீரவாகுவும் வீரர்கள் எண்மரும் இலக்கத்தோரும் ஒவ்வோர் இரதங்களில் ஏறி வந்து தேவாதி தேவராகிய கந்தமூர்த்தியைச் சூழ்ந்தனர். சுப்பிரன் மேகமாலி சித்திராங்கன் முதலிய பூத சேனாதிபதிகள் நூற்றெண்மரும் வந்து சூழ்ந்தனர். இரண்டாயிர வெள்ளம் பூத சேனைகளும் வந்து சூழ்ந்து ஆர்த்தனர். பேரி துடி காளம் சல்லரி தக்கை கொம்பு உடுக்கை சங்கம் குடமுழா முதலிய பல வாத்தியங்களைப் பூதர்கள் முழக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு சேனைகள் பலவுஞ்சூழ அந்தர நெறியினாலே சமுத்திரத்தைக் கடந்து அப்பாற்சென்று பல வளங்களும் நிறைந்து விளங்கும் இலங்கைமா நகரம் எதிர்ப்பட அதன் சிறப்புக்களை நோக்கிக் கொண்டு போதலும் மகேந்திரபுரி எதிரே தோன்றியது. அப்பொழுது சங்கு சக்கரதாரி யாகிய மாலும் பிரமனும் இந்திரன் கந்தமூர்த்தி யின் முன்னே வந்து வணங்கி “எதிரே காணப் படும் தேசமே சூரபன்மனுடைய மகேந்திரபுரி. கொடிய நீசர்கள் வாழுதலால் அங்கே தேவரீர் செல்லுதல் முறையன்று; அதற்கு அடுத்த எல்லை

யாகிய இங்கே ஒருபாசறை வகுத்து இருந்து கொண்டு பின் வேண்டுவன செய்யலாம்" என்றனர். கந்தசுவாமி அவ்வாறே ஆகுக எனத் திருக்கண்ணேக்கஞ் செய்து தேவகம்மியனை யழைத்து மாணிக்க கங்கை யென்னும் புண்ணிய நதிக்கரையிலே சேனைகளோடு நாம் தங்குதற் கேற்ற பாசறை யொன்று வகுப்பாயாக என்று கட்டளையிட, விசுவகன்மா அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு இமைப்பொழுதிலே மாடங்களும் கூடங்களும் மண்டபங்களும் கோபுரங்களும் சோலைகளும் வாவிகளும் நிறைந்த வீதிகள் அளவில்லாதன பொருந்த அழகினுல் இணையின்றி விளங்கும் சிறந்த ஒரு நகரத்தை யுண்டாக்கி அதன் நடுவில் ஆறுமுகப்பெருமானுக்குரிய ஒரு திருக்கோவிலும் அமைத்து ஏமகூடம் என்று அதற்குப் பெயரிட்டான்.

மனத்தால் நினைந்து அவன் குயிற்றிய அந்த நகரத்தையும்பாடி வீடுகளையும் கந்தவேள் விருப்பத்தோடு மகிழ்ந்து நோக்கிக் கருணைசெய்து தேரினின்றும் இறங்கிப் பூதர்களை வீதிகடோறும் இருக்கும்படி நியமித்துப் பிரமன் முதலிய தேவரும் வீரரும் உடன்வரத் திருக்கோவிலினுள்ளே சென்று இரத்தின சிங்காசனத்தின் மேல் எழுந்தருளி இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் அன்போடுபோற்றி செய்யவும் தேவர்கள் முறை முறையாய்ப் பணிசெய்யவும் மகிழ்ச்சியோடு ஏமகூடத்தில் இருந்தருளினர்.

சூரபன்மன்வதைப் படலம்

சுப்பிரமணியக்கடவுள் ஏமகூடத்தில் வந்திருத்தலைச் சூரபன்மன் நாரதமுனிவர் வந்து சொல்ல அறிந்து வடவைத் தீயைப்போலச் சீறி நகைத்து ஆயிரகோடி அண்டங்களையும் ஒருங்கே யரசாள வல்ல வீரனாகிய என்னை இச்சிறு பாலனோ பொருது வெல்ல வருபவன்; இவனைச் சிறு பாலனென்றும் விடேன்; என் தம்பியாகிய தாரகனையும் கிரௌஞ்சகிரியையும் அழித்துவிட்டோமென்ற செருக்கினால் இந்நகரத்துக்கும் வந்தனன் போலும்! என் மகனாகிய பானுகோபனை அனுப்பி இவனை வெற்றி கொண்டு வரும்படி செய்வேன் என்றுகூறி, தூதரை நோக்கி என் மைந்தனாகிய பானுகோபனைக் கடிதில் அழைத்து வாருங்கள் என்றான். தூதர்களோடி அவனை யழைத்துவந்தனர். அவன் விரைந்துவந்து சூரபன்மனை வணங்கி, எந்தாய்! யான் செய்யவேண்டிய பணி என்னை ? என்ன, நீ சென்று கந்தனையும் வீரரையும் பூதசேனைகளையும் வென்று என் முன்னே வரக்கடவாய் என்றான். பானுகோபன் ஓர் இரதத்திலேறி அசுரசேனைகள் சூழக் கந்தமூர்த்தி யிருக்குமிடஞ் சென்று வீரவாகுவோடும் மற்றை வீரரோடும் பூதசேனைகளோடும் எதிர்த்துப் பலவிதமான யுத்தஞ்செய்து அவுணசேனைகளை யிழந்து ஆற்றாது முடிவிலே தானும் உயிர் மாண்டனன். சூரபன்மனது மைந்தனாகிய இரணியன் என்பவன் வந்து யுத்தஞ்செய்து முடிவிலே தப்பியோடினான். அக்கினிமுகாசுரன் மூவாயிரமைந்

தர் தருமகோபன் முதலாகிய அவுணரும் தத்தஞ் சேனைகளோடுவந்து பலவிதமான யுத்தங்கள் செய்து இறந்தனர்.

சூரபன்மனது தம்பியும் ஆயிரந் தலைகளும் இரண்டாயிரங் கைகளும் உள்ளவனுமான சிங்கமுகாசுரன் தன் சதுரங்கசேனைகளோடு வந்து எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான். அவனோடு வீரவாகுவும் மற்றை வீரரும்வந்து போர் புரிந்தனர். இருதிறத்தவரும் பலவிதமான யுத்தங்கள்செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது சிங்கமுகாசுரன்கோபங் கொண்டு வீரவாகு முதலானவர்களை மாயா பாசத்தினாலே கட்டி, உதயகிரியின் சிகரத்திலுள்ள ஒரு குகையிலே கொண்டுபோய் வைத்தான்.

பின்பு சுப்பிரமணியக் கடவுளோடு எதிர்த்துச் சமர் செய்து மாயா ரூபங்கொண்டு வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டு ஐந்து பாணங்களைத் தொடுத்து மார்பில் ஒன்றும் நெற்றியில் நாலுமாகத் தைக்கும்படி செலுத்தினார். அப்பாணங்கள் சென்று அவ்வாறு தைத்தலும் அவன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான். அநேக பாணங்களை ஏவி அவனுடைய சேனைகளைச் சங்கரித்தார். வீரவாகு முதலான வீரரையும் மாயா பாசத்தினின்று விடுவித்தார். பின்பு சிங்கமுகாசுரன் மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து பெருங்கோபத்தோடு எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான். அறுமுகக் கடவுள் அளவில்லாத பாணங்களை ஏவி அவனுடைய தலைகளையும் கைகளையும் ஆயிரத்தெட்டு முறை அறுத்தறுத்து விழுத்தினார். ஒரு முகமும் இரண்டு கரங்களும் ஒழிந்த மற்றவற்றை யெல்லாம் அவ்வாறு வெட்டி வெட்டி விழுத்தவும்

மீண்டும் மீண்டும் அவை முன்போலவே மூளைத்து மூளைத்து வந்தன. கடவுள் அது கண்டு கோபங்கொண்டு உங்காரஞ்செய்து உரப்பலும், அவை பின் உண்டாகாமலுள்ளே அடங்கின. அவன் அதனுற் கோபமும் மானமுங் கொண்டு சிங்கநாதஞ் செய்து தண்டொன்றேந்தி எதிர்செல்லலும் முருகக்கடவுள் குலிசப் படையை ஏவி அவனைச் சங்கரித்தருளினுர். அதைக்கண்ட தேவர்கள் ஆனந்தங்கொண்டு பூமாரி பொழிந்து துதித்தனர்.

தன் தம்பியாகிய சிங்கமுகாசுரன் யுத்தகளத்தில் இறந்து விழுந்தான் என்பதைச் சூரபன்மன் அறிந்து கவலைக்கடலுள் மூழ்கி அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு புலன் கலங்கிப் பலவாறு புலம்பிப் பின்பு தெளிந்து சினங் கொண்டு பலவிடங்களிலும் பரந்து கிடக்குந் தனது பெருவலியுடைய சேனைகளைச் சதுரங்க பலத்தோடு வரும்படிசெய்து முருகக்கடவுளோடு சமர்புரியும்படி புறப்பட்டான். சூரபன்மனுனவன் அழகிய ஓர் இரதத்திலேறிப் பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க அவுணசேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர ஆறுமுகக்கடவுள் இருக்குமிடத்தை யடைந்து தனது சேனைகளைத் தூண்டிப் பூதசேனைகளோடும் வீரர்களோடும் சமர் புரியும்படி ஏவினுன். அவுணசேனைகள் வேல் வாள் தண்டம் கதை முதலிய ஆயுதங்களினுலே முருகக்கடவுளுடைய சேனைகளைத்தாக்க அவர்களும் இவர்களோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனர். இருதிறத்தினும் பெரும்போர் உண்டாயிற்று. பூதசேனையும் வீரரும் அவுணரோடு சமர்செய்ய

வாற்ருது இரிந்தனர். அது கண்டு வீரமொய்ம் பன் வில்லையேந்தி வளைத்து நாணேறிட்டு எதிர்த் துச் சரமாரி பொழிந்து அவுணர்களது தலை புயம் மார்பு கை கால் முதலானவைகளை அறுத்து மலைபோலக் குவித்து ஆர்ப்பரித்தான். அவனை அவுணசேனைகள் வந்து வளைத்துப் பலவகை ஆயுதங்களையும் பொழிந்து எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர். அவன் நெடுநேரம் போர் புரிந்து அச்சேனு சமுத்திரத்தைக் குறைத்தல் இய லாமை கண்டு கந்தமூர்த்தியின் பக்கத்திலே வந்து நின்றனன்.

பூதப்படை இழந்ததும் வீரமொய்ம்பனுந் தப்பியரும் வருந்தி மீண்டதும் அவுணப்படை செய்யுஞ் செயலுங்கண்டு, கந்தமூர்த்தி புன்முறு வல் செய்து நீண்ட ஒரு வில்லைக் கரத்திலேந்தி வளைத்து நாணெலி செய்து அளவில்லாத அம்பு களைப்பூட்டி அவுணப்படைமேற் செலுத்தினுர். அவை சென்று கொடிகளையுங் குடைகளையும் படைகளையும் யானைகளையுந் தேர்களையும் அவு ணர் முடிகளையும் விழும்படி அட்டன.

எம்பிரான் விட்ட சரமாரியால் அவுணப் படை மரம்போற் சாய்ந்தன; குதிரைக் கூட் டங்கள் கடலிலுள்ள திரைகள்போல் எழுந்து விழுந்தன; இரதங்கள் மலைபோற் சாய்ந்தன; யானைகள் கரியமுகிற் கூட்டங்கள்போல விழுந் தன; கவிகைகள் சூரிய சந்திரர் சாய்ந்து விழுந் தாற்போல விழுந்தன. பிரமன் மால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அதுகண்டு ஆனந்தங்கொண் டனர். அச்சமயத்தில் முருகமூர்த்தியானவர் வாயு தேவனுகிய சாரதியைநோக்கி அவுணசேனைகள்

இருக்குமிடமெல்லாம் இரதத்தை விடுக்குதி என்ருர். அவ்வாறே சாரதியும் அவுணப்படை யிருக்கும் இடமெல்லாம் இரதத்தைச் செலுத்திஞன். முருகக்கடவுள் அவுணப்படை மாயும்படி வில்லிலிருந்து ஆயிரம் ஆயிரமான கணைகளைத் தூண்டி அவுணரது கைகளையும் மார்பையும் தலைகளையும் அறுத்துப் பிணமலையாய் விழும்படி செய்தார். இரத்தவெள்ளம் கடல்போலாகியது; அப்பிண மலைகளை நாய்கள் கடித்துண்டன; யானைகள் காலொருபுறமும் கையொருபுறமும் கழுத்தொரு புறமும் தலையொருபுறமும் வாலொருபுறமும் கொம்பு ஒருபுறமும் முதுகு ஒருபுறமுமாக துணிபட்டு விழுந்தன. குதிரைகள் தலையுங் காலும் வாலும் பல்லும் உடலும் வெவ்வேறு துண்டங்களாக்கப்பட்டுப் பல பக்கங்களிலும் சிதறி விழுந்தன. அங்குள்ள சேனைகள் அவ்வாறு அழிதலும், மற்றை அண்டங்களிலுள்ள அவுணப் படைகளெல்லாம் வந்து மொய்த்தன. அவை யாவற்றையும் முருகக்கடவுள் கண்டதுண்டமாக்கிஞர். பின்பு மற்றை அண்டங்களிலுள்ள அவுணப்படைகளும் இவ்வாறே வருமென்றுன்னி அண்டகோளகையின் வாயிலைச் சரங்களிஞலே அடைத்தருளிஞர். பின்பு அண்ட முழுதும் நிறைந்து கிடக்கும் அவுணப் பிணமலைகளைத் திருநோக்கத்திஞலே வெந்து நீருகும்படி யாக்கிஞர். இவைகளைச் சூரபன்மன் உணர்ந்து சீற்றங்கொண்டு நமது சேனையை யலைத்த பகைவனைத் தேவர்களோடு கணப்பொழுதில் முடிப்பேன் என்ருன். கந்தமூர்த்தி தமதுதேரை விரைவாகச் செலுத்தி அவ்வசுரன் முன் எதிர்ப்பட்டார்.

சூரபன்மன் அறுமுகக் கடவுளைக் கண்களாற் கண்டு வெகுண்டு மகாமேருவை யொத்த சிலை யொன்றையெடுத்து வளைத்து நாணேறிட்டான். பூதரும் வீரருமாகிய சேனைகள் அவனை வளைத்துப் பலவகை ஆயுதங்களை வீசி ஆர்த்தனர். அவுணன் வில்லிலிருந்து பல கணைகளை ஏவி அச்சேனைகளை வருத்தினன். அதனால் பூதசேனைகளில் அநேகர் இறந்தனர்; அநேகர் கை கால் அறுந்து மெலிந்தனர்; பலர் மயங்கிவிழுந்தனர்; பலர் அஞ்சி ஓடினர்; ஓடவும் அஞ்சிப் பலர் மாறுவேடம் பூண்டனர். இப்படிப் பூதர்கள் அழிபடுதலும், இலக்கத்தெட்டு வீரரோடு வீரவாகு தோன்றி எதிர்த்து வில்லை வளைத்து அவுணன் மேல் கணை மாரி சொரிந்தார். அவை அவன் மேற்பட்டு ஒன்றுஞ் செய்யாது விழுந்தன. சூரபன்மன் தன் சிலையிலிருந்து நூறுகோடி சரங்களைத் தூண்டி வீரர்விடுஞ் சரங்களைத் துணித்து அவர்கள் ஏறிவந்த இரதங்களையும் சிலைகளையும் அழித்தான்; அதன்பின் அவர்களுடைய தோள்களிலும் மார்பிலும் சிரத்திலும் கரத்திலும் ஆயிரம் ஆயிரமான கணைகளைச்செலுத்தி இரத்த வெள்ளம் பெருகும்படிசெய்தான். இலக்கத்தெண்மரும் எதிர் நிற்க வாற்றாது திரும்பினர். அப்பொழுது வீரவாகு சினங்கொண்டு அப்பகைவனது தேர்மேல் பாய்ந்து வாளினால் அவனுடைய வில்லைத் துணித்தார். அதனால் அவன் கோபங்கொண்டு வீரவாகுவின் மார்பிற் கையினாற்புடைத்தான். அப்படிப் புடைத்தலும் அவர் அயர்ந்து விழுந்தனர். தூதனைக் கொல்லலாகாதென்று எடுத்து ஆகாயத்திலெறிந்தான்; அவர்

அங்கிருந்து மீண்டு கந்தமூர்த்தியின் பாங்கரில் வந்தடைந்தார்.

சூரபன்பன் மற்ெறொரு வில்லை யெடுத்தான்; முருகக்கடவுளும் நீண்ட ஒரு வில்லைக் கையில் ஏந்தினார். சூரபன்மன் இருபதிலக்கம் பாணங்களை ஏவினன்; கந்தக்கடவுள் சில கணைகளைத் தூண்டி அவற்றை யறுத்தருளினார். அசுரன் பின்னும் பல கணைகள் விட்டான்; கடவுள் அவற்றையும் சிதைத்தார். சிதைத்தபின்னும் அத்தீயோன் சரங்கள் ஏவினன்; கந்தவேள் நூறு கணைகளால் அவற்றை யழித்து அவன் மேல் எழுநூறு வாளிகள் ஏவினார்; அசுரன் அவற்றை யறுத்து இரண்டாயிரஞ் சரங்களைத் தூண்டினன்; கடவுள் இரண்டாயிரம் வாளிகளால் அவற்றை யறுத்துப் பின்னும் இரண்டாயிரங் கணைகள் அவன்மேல் விட்டார். கந்தமூர்த்தி விடும் பாணத்தை அசுரன் சிதைக்க, அசுரன் விடுஞ் சரத்தை கந்தக்கடவுள் சிதைக்க, இவ்வாறே எவரும் அஞ்சத்தக்க யுத்தமானது நெடுநேரம் நடந்தது. பின் அசுரன் கந்தக்கடவுள் ஏறிவந்த தேரின் கொடியை யறுத்துக் கணைகளால் அவருடைய திருமேனி தோன்ரு வண்ணம் மறைத்து வெற்றிச்சங்கம் ஊதினன். கந்தக்கடவுள் அவற்றைச் சிதைத்து அவன் ஏறிய பெரிய தேரின்மேலுள்ள கொடியை யறுத்துக் கடலிலே தள்ளினார். அப்பொழுது பானுகம்பன் தனது ஆயிரம் வாயிலும் ஆயிரஞ் சங்குகள் வைத்து ஊதினன். அதுகண்டு நாராயணனது சங்கமும் முழங்கியது. தேவர்கள் யாவருங் கூடி அக்கினிதேவனைக் கந்தப்பெருமானது

தேரிலே கொடியாயிருக்கும்படி ஏவ, அவனும் அத்தேர்மேலே கோழிக்கொடியாகி நின்று கூவி அண்டங்கள் வெடிபட ஆர்த்தான். பின்புசூரபன்மன் ஆகாயத்திற்செல்ல, கந்தமூர்த்தியும் அங்கே சென்று தாக்கினர். சூரபன்மன் மண்ணிலே வந்தான்; கடவுளும் மண்ணிலே வந்து எதிர்த்தார். சூரபன்மன் மறைந்து கடல் நடுவிலே ஒளித்தான்; முருகவேள் அங்குஞ் சென்று சமர் புரிந்தார். சூரபன்மன் மாயையால் மறைந்து மாதிரமுடிவிலே யொளித்தான்; கடவுள் அங்கும் போந்தனர்.

பின்பு மேருவிலும் வைகுண்டத்திலும் அண்டகோளகையின் மேலுள்ள வாயிலிலும் செல்ல முருகக்கடவுள் அங்குஞ் சென்று சமர் புரிந்து சூரபன்மன் ஏறிய தேரை அம்பினற் சிதைத்தார்; உடனே இந்திர ஞாலத்தேரை உன்னினன்; உன்னலும் அதுவரச் சூரபன்மன் அத்தேர்மேலேறிச் சமர் செய்தான். பின்பு கந்தமூர்த்தியால் அடைக்கப்பட்ட மற்றை அண்டவாயிலை உடைத்து அங்குள்ள சேனைகளைக் கூவியழைத்து அவை சூழ்ந்துவர வந்து எதிர்த்தான். முருகக்கடவுள் அவற்றை நோக்கி அழலெழ விழித்தலும், அவையெல்லாம் வெந்து நீருயின. அண்டத்தப்பால் நின்ற சேனைகள் வந்து சூழ்ந்து கந்தமூர்த்தியை யெதிர்க்க அவற்றை நோக்கி உபகாரஞ்செய்து உரப்பினர். அதனல் அவை யாவும் அழிந்து துகளாயின. பின்னும் அதன்மேலுள்ள அண்டத்திலிருந்து அவுண சேனைகள்வந்து சூழ்ந்து எதிர்த்தன. கரங்களிலுள்ள கணிச்சி சூலம் சக்கரந் தண்டு

எழு என்னும் ஐந்து படைகளையும் முருகவேள் நோக்கி, நம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கும் இவ்வவுண சேனைகளையும் அப்பாலண்டங்களிலுள்ள சேனைகளையுமழித்து இங்கே வருவீராக என்றனர். அவ்வாறே அப்படைகள் பலபல வடிவங்கொண்டு அங்கே சூழ்ந்து நின்ற சேனைகளையும் மற்றை ஆயிரத்து எழு அண்டங்களில் நிறைந்திருக்கும் அவுணசேனைகளையும் அழித்து மீண்டன. சூரன் ஒரு சக்கரப்படையை விட்டான்; அதனைக்கண்ட கடவுள் செங்கையாற் பற்றினர். மாயையினலே பலபல வடிவங்கொண்டான்; சேதனப்பகழி பூட்டிக் கடவுள் அம்மாயா வடிவங்களை யழித்தார். அவுணன் மேலுள்ள ஒவ்வோரண்டங்களினுஞ் சென்றான்; கடவுள் அவ்வண்டங்கள் தோறும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று சமரிழைத்தார். பின்பு இவ்வண்டத்தி லுள்ள மகேந்திரம் வந்து சேர்ந்தான்; ஆறுமுகக்கடவுள் அவனை விடாது வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது இங்கிருந்த அவுணசேனை சூரனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரித்தன.

அதுகண்ட முருகக்கடவுள் இவர் முயற்சி நன்றென்று நோக்கிப் புன்முறுவல்செய்ய, முன்னளிலே திரிபுரங்கள் வெந்தாற்போல அவ்வவுணப்படை வெந்து நீருயின. அதுகண்டு சூரர் முதல் கவலை கொண்டு, "தம்பியர் மைந்தர் அமைச்சர் மற்றுள்ள சேனைகள் யாவரும் முடிந்தனர்; மிகுந்திருந்த சேனைகள் யாவரும் இப்பொழுது முடிந்தனர்; யானே தனியனுயினேன்; இனி யாது செய்வேன்" என்று பெருமூச்செறிந்து மாயையின் சூழ்ச்சியால் இந்திரஞாலத்

தேரை விடுத்து மந்தரகிரியைக் கொண்டுவரும்படி செய்ய, அதனால் அம்மலையிலுள்ள அமுதத்தின் காற்று வீசி யுத்தகளத்தில் அதுவரையில் முடிந்த அவுணப்படையெல்லாம் உயிர்பெற்று எழுந்தன. அதுகண்டு முருகக்கடவுள் சங்கார காலத்திலே உயிர்த்தொகை யனைத்தையும் முடிவு செய்கின்ற சிவப்படையை எடுத்து இவ்வவுண சேனை முழுவதையும் அழித்துவரக் கடவாய் என்று செலுத்தினர். அப்படை யெழுந்துபோய் அவுணசேனையை ஒருங்கே யழித்து இந்திர ஞாலத் தேர்மேலிருந்த மந்தரகிரியையுந் துகளாக்கி முருகவேள் பாங்கரில் வந்திருந்தது. சூரபன்மன் சினங்கொண்டு இந்திரஞாலத்தேரை ஏவிப் பூதரையும் வீரரையுங் கவர்ந்து கொண்டு போய் அண்டகோளகை யுச்சியில் வைத்திருக்கும்படி செய்தான். முருகக்கடவுள் ஒரு கணையை ஏவி அத்தேரைப் பற்றிவரும்படிசெய்து இலக்கத்தொன்பது வீரரையும் பூதசேனைகளையும் விடுவித்து அவ்விந்திரஞாலத்தேரையும் அவுணன் பால் மீண்டும் போகாது தமது அருகிலே நிற்கும்படியாய்ச் செய்தார். பின்னும் அசுரன் பலவாறு யுத்தஞ் செய்தான். கந்தமூர்த்தி இரண்டாயிரஞ் சரங்களால் அவனேறிய சிங்கத்தை யடித்து விழுத்தினன். அசுரன் சக்கரவாகப் புள்ளாக வந்தெதிர்த்தான். அப்புள்ளை முருகவேள் வாளினல் வெட்டிச் சிதைத்தார். பின்பு பாராகி நின்ருன்; அதனையும் அழித்தார். கடல் வடிவாயினன்; அதனையும் அழித்தார். ஊழித்தீயாயும் பாருதமாயும் பதினெண கணவடிவாயும் வந்தான்; அவற்றையும் அழித்தருளினர்.

பின்பு அச்சூரபன்மனை நோக்கி "மேகத்திற் றேன்றி அக்கணமே யழியும் மின்னலைப்போல நிலையில்லாத மாயா வடிவங்கள் பலவற்றையும் நம்முன்னே கொண்டாய்; அம்பினல் அவற்றை யெல்லாம் அழித்தனம். பேதாய்! நாம் அழி வில்லாத நமது பெரிய வடிவத்தைக் கொள் வோம்; அதனைக் காண்குதி" என்று தமது விசுவரூபத்தைக் காட்டியருளினர். கந்தமூர்த்தி சமனை என்னும் மலையில் வலப்பாதத்தையும் அக்ஷபருவதத்தில் இடப்பாதத்தையும் வைத்தவ ராயும், எண்ணில்லாத முகங்களும், எண்ணில் லாத விழிகளும், எண்ணில்லாத காங்களும், எண்ணில்லாத செவிகளும், எண்ணில்லாத நாசி களும் உள்ளவராயும், அனந்தகோடி சூரியப்பிர காசம் பொருந்தியவராயும், அநந்தவிதமான ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் மாலைகளும் சுகந் தங்களும் அணிந்தவராயும், சாவரண்டங்களும் ஒவ்வோர் அவயவங்களில் ஒடுங்கிப் பரந்திருக்க வைத்தவராயும் தோன்றக் கண்டான். முருகக் கடவுள் அவனுக்குச் சிறிது ஞானம் உதிக்கும் படி அருள்செய்தார். சூரபன்மன் அவ்விஸ்வ ரூபத்தைத் தரிசித்தவுடனே ஆனந்தபரவசனாய் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப அதிசயமடைந்து அவ் வடிவை மனத்தினல் வணங்கி நின்று "தேவாதி தேவரது இத்திருமேனியிலே சகல தேவர்களை யும், சகல பூதங்களையும், பிரம்மன் மால் உருத் திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும், சகல முனி வர்களையும் உரகர்களையுங் கண்டேன்; இவ்வடி வின் ஆதி நடு அந்தங்களைக் காண்கிலேன்; முன் செய்த தவப்பயனல் எனக்கு இது தரிசனமாயிற்

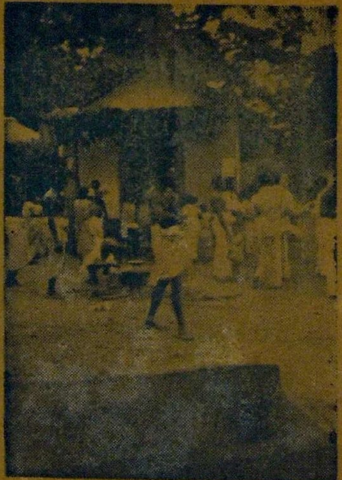

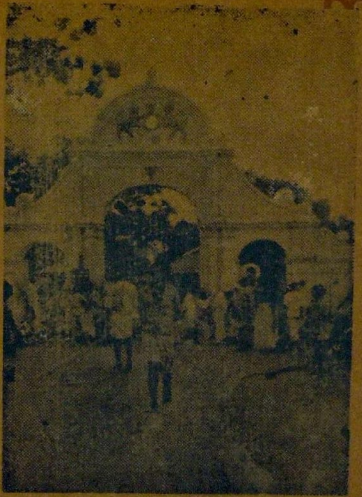

றன்றி வேறு எவர்க்குங் காண்பது அரிதாகும்; தூதாக முன்னம் வந்தோன் இவரை விருப்பு வெறுப்பின்றி நின்ற பராபர முதல்வரென்றே பகர்ந்தான். அவன் பகர்ந்தவற்றை மெய்யெனத் துணிந்திலேன். இப்பொழுதே இவரே ஈசனு ரெனுந் தன்மை கண்டேன். அம்மம்ம! யான் பெற்ற அண்டங்கள்யாவும் இவரது பாதரோமத்தில் அடங்கிநிற்கும்; சிங்கமுகனுகிய எனது தம்பியும் இரணியனும் அரிபிரமர்களால் அடிமுடி தேடி அறியப்படாத பரமன் இவரேயாம் எனப் பகர்ந்ததையும் இப்பொழுதே யுண்மையெனக் கண்டேன். இவருடைய வடிவைத் தரிசித்தவுடனே மாறுபட்டெழுந்த கோப முற்றுந் தணிந்தது. யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் கருத்து ஒழிந்தது; மயிர்க்கால்தோறும் புளகம் உண்டாயிற்று; கண்களில் ஆனந்தவருவி பொழியாநிற்கும்; இடையறாத மெய்யன்பு சனித்தது; மனங் கசிந்து உருகாநிற்கும்; எலும்பெல்லாம் உலையிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகும்; அகந்தை ஒழிந்தது; ஞான முதித்தது; யான் செய்த தவப்பயனலல்லவோ இவ்வாறெய்தக் கிடைத்தது. என்னுடைய பாதங்கள் இவரை வலம் வரவேண்டும்; கைகள் தொழவேண்டும்; சிரம் தாழ்ந்து வணங்குதல் வேண்டும்; வாய் வாழ்த்துதல் வேண்டும்; தீமையில் நீங்கி யான் இவருக்கு அடிமைப்பட்டு வாழுதல் வேண்டும்; ஆயினும் மானம் ஒன்று நின்று எனது நெஞ்சைத் தடுத்தது'' என இவ்வாறு கூறித் துதித்து நிற்றலும், கந்தக்கடவுள் அவ்விஸ்வரூபத்தை மறைத்து மஞ்ஞைமீது ஊர்ந்த பழைய வடிவங்

கொண்டருளி அவனுக்களித்த ஞான வுணர்வை மாற்றிப் பழைய வுணர்வைப் பெறும்படி செய்தார். அப்பொழுது சூரபன்மன் பழைய கோபமும் பகையுங்கொண்டு முடிதுளக்கி நகைத்து, "சிறுவனாகிய இக்கள்வன் சமர்செய்யமாட்டாது மாய நீர்மையினால் என்னை மையல் செய்தான்; இவனைப் போர்செய்து மெல்லக் கொல்வேன்; இந்தப் போரை மூட்டிய வானவர் உயிரை இப்பொழுதே குடிப்பேன்" எனக் கூறி, மாயச்செயலால் இப்பூமியிலும் வானத்திலும் நிறைந்த பேரிருளாகிய உருவங்கொண்டு பிறகு அவ்விருள் நடுவிலே பலதலைகளும், அளவில்லாத கைகளும் உள்ள ஒரு சரீரமுடையவனாய்த் தேவரை வாரி உண்ணுதற்கு மேலே விண்ணிடைச் செல்லுதலும், தேவர்கள் அதனை உணர்ந்து அஞ்சி முருகக்கடவுளைச் சரணடைந்து பலவாறாகத் துதித்து, எம்பெருமானே! எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும் என இரந்தனர்.

தேவர்களது வேண்டுதலையும் அக்கொடியோனது வல்லமையையும் ஆறுமுகப்பெருமான் உணர்ந்து திருக்கரமிசை யிருக்கும் அழகிய வேற்படையை நோக்கி விரைவில் இவனது உடலைப் பிளந்து உயிரை யுண்டு வருவாய் என அச்சூரபன்மன்மேல் செல்ல விட்டார். அவ்விருதலை ஞாங்கர் ஆயிரகோடி சூரியப்பிரகாசந்தாங்கி எழுந்துசெல்ல, அவன் எடுத்த பேரிருள் வடிவமுழுவதும் அழிந்துபோயிற்று.

இனி வேற்படை அவ்வாறு வருதலைச் சூரபத்மன் கண்டு மாயையினாலே ஒன்று கருதி விரைந்து கடல்நடுவேபோய்ப் பாதலம் அளவும்

புதைந்த அடியும் ஆகாயமளவும் நீண்டமுடியும் பூமி முழுவதும் நிறைந்த கிளைகளும் உள்ள மாமரமாகி எவரும் அஞ்சத்தக்கவாறு நின்முன். அது இலக்கம் யோசனை விசாலமான பருமனுடையது. வச்சிரம் போன்ற வயிரமுள்ளது. மிகவும் பெரியது. அந்த மாமர வடிவங்கொண்ட சூரனது செயலை முருகக்கடவுள் தூண்டிய வேற்படை கண்டு சீற்றங்கொண்டு விரைந்துசென்று அம்மாமர வடிவைத் தடிந்தது; சூரபத்மன் மீண்டும் பழைய தன் வடிவைத் தாங்கிச் சினங் கொண்டு உடைவாளை யுருவி முருகக்கடவுளோடு போர்செய்ய வந்தான். அவ்வேற்படை சூரபன்மனது மார்பைப் பிளந்து உடலை இருகூருக்கிக் கடலிலே தள்ளி ஆகாயகங்கையிலே போய் மூழ்கிப் புனிதமாகி மீண்டு பரம கருணாநிதியாகிய அறுமுகக்கடவுளது திருக்கரத்திலே வந்திருந்தது. இருகூருகிய சூரபன்மனது உடற்பகுதியிரண்டும் சேவலும் மயிலுமாகிச் சினங்கொண்டு முருகக்கடவுளை நோக்கி யுத்தம் புரியும்படி வர, அக்கடவுள் திருவருணோக்கஞ்செய்து அவனது மல மாயை கன்மங்களைப் போக்கி யாட்கொண்டு, சேவலைக் கொடியாகித் தேரின்மே லிருக்கும்படி விடுத்து, மஞ்ஞையை ஊர்தியாகக் கொண்டு நடாத்தினுர். சேவலும் மயிலுமாய் நின்ற தேவர் பழைய வடிவைத் தாங்கினர். பிரமன் மால் இந்திரன் முதலிய தேவரும் இலக்கத்தொன்பது வீரரும் பூதசேனையும் ஆறுமுகமூர்த்தியைவந்து சூழ்ந்து வணங்கித் துதித்து ஆரவாரித்தனர். கடவுள் தேவர் முதலாயினோருக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்துச் சயந்தன் முதலிய தேவ

ரைச் சிறையினின்றுவிடுவித்து மகேந்திரபுரியை வருணனுக்கு விருந்துசெய்து தேவரும் வீரரும் பூதரும் புடைசூழக் கதிர்காம தலத்தை நோக்கி எழுந்தருளினர்.

கதிர்காம கிரிப்படலம்

வேற்படையைத் திருக்கரத்திலே தரித்த கந்தமூர்த்தி மனவேகமென்னும் பொற்றேரில் ஏறிப் பிரமனும் மாலும் இந்திரனும் அவரவர் ஊர்திகளில் வர, வீரவாகுவும் இலக்கத்தெண்மரும் இரதங்களில் ஏறிச் சூழ, இரண்டாயிர வெள்ளம் பூதசேனை நாற்றிசையிலும் மொய்த்து நடக்கப் பல வாத்தியங்கள்முழங்க யுத்தகளத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பலவகை வளங்களுள்ளதும் அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்ததும் புண்ணிய வடிவமாயுள்ளதும் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதுமான கதிர்காம கிரியை அடைந்தார்.

அங்கே விசுவகன்மாவை நோக்கி, நாம் இங்கே வசித்தற்பொருட்டுச் சிறந்த நகரத்தையும் அழகிய கோயிலையும் விரைவிலே நிருமிப்பாயாக என்று கட்டளையிட்டார். தெய்வத் தச்சனுகிய விசுவகன்மா அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு அதி விசித்திர அலங்காரமுள்ள மாடங்கள் மாளிகைகள் கூடங்கள் கோபுரங்கள் மண்டபங்கள் வாய்ந்ததும், மாடமாளிகைகள்தோறும் அழகிய கொடிகள் அசைந்தாடவும், இரத்தின தோரணங்கள் நவரத்தினங்கள் இழைத்த படி

கள் இலங்கவும், பல சாளரங்கள் நிலவவும் பெற்றுச் சிறப்புறுவதுமான பல வீதிகள் உள்ளதும், குளிர்ந்த சோலைகள் தடாகங்கள் அங்கே அமையப் பெற்றதுமான ஒரு நகரத்தைச் சிற்பநூல் முறைப்படி இயற்றி, அந்நகரத்தின் நடுவே சகல சித்தியையும் அருளவல்லதும் கோடிசூரியப்பிரகாசமுள்ளதும் நவரத்தினங்களாலே குயிற்றப் பட்டதும் மங்களம் வாய்ந்ததுமான சிந்தாமணி யென்னும் ஆலயத்தை யமைத்து இந்திர நீலத்தால் ஒரு சிங்காசனமும் ஆக்கினன்.

ஆறுமுகப் பெருமான் இரதத்தினின்றும் இறங்கி, மால் அயன் இந்திரன் சயந்தன்முதலிய தேவர்களோடும் வீரவாகுமுதலியவீரர்களோடும் பூதவீரரோடும் கதிர்காம கிரியின்மேலுள்ள அந் நகரத்தினுள்ளே புகுந்து வீதிகடோறும் உலாப் போந்து அவ்வீதிகளின் அழகை நோக்கி மகிழ்ந்து, சிந்தாமணி ஆலயத்தின் கோபுர வாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்று மண்டபங் களையும் வீதிகளையும்கண்ணுற்று அக்கோவிலின் நடுவிலே யமைந்துள்ள இந்திர நீல சிங்காசனத் தின்மேல் ஏறி வீற்றிருந்து ஆறு திருமுகங் களும், பன்னிரண்டு திருவிழிகளும், பன்னி ரண்டு திருக்கரங்களும், இரண்டு திருவடிகளும் இலங்கப் புன்னகைபுரிந்து பெருங்கருணையோடு ஆனந்தமான திருக்கோலங்காட்டித் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் வீரர்க்கும் பூதர்க்கும் அற்புதமான தரிசனங் கொடுத்தருளினர். யாவரும் அப்பெருமானுடைய அருமைத் திருக்கோலத்தைக் கண் களாற்கண்டு வணங்கி ஆனந்தமும் அதிசயமும் உற்றுத் துதிசெய்தனர்.

அப்பொழுது இந்திராதி தேவரும் முனிவரும் சுவாமியை வணங்கி, எம்பெருமானே! மகா மகிமைபெற்ற அண்ணலே! உமை மைந்தரே! தேவரீரை இங்கே பூசித்து வழிபடல் வேண்டும் என்னுங் காதல்கொண்டோம்; அதன்பொருட்டு இக்கதிர்காம மலையின்மேலே சிறந்த ஒருதீர்த்தம் உண்டாக்கித் தரல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். பரமகருணாநிதியும் கங்கை மைந்தருமான அக் கதிர்காமநாதர் வீரவாகுவை யழைத்து எல்லாவுலகமும் உய்யும்பொருட்டு இம்மலையின் மேலே புனிதமாகிய தீர்த்தம் ஒன்றை உண்டாக்குதியென்று கருணையோடு ஆஞ்ஞாபித்தார். வீரவாகு அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு மலையிலே தன் கரத்திலேயிருந்த கதையினால் மோதினர். அவ்வாறுமோதியவிடத்து ஒன்பது குண்டுகள் உண்டாயின. முன்னே சிவபெருமான் தனக்கு அருள்புரிந்த ஆஞ்ஞையை நினைந்து கங்கையானவள் அவ்வொன்பது குண்டுகளினின்றும் புறப்பட்டு எழுந்து புனிதம் பொருந்திய தீர்த்தமாயினாள்.

இந்திரன் முதலிய தேவரும் முனிவரும் அதைக்கண்டு ஆனந்தமும் அதிசயமுங்கொண்டு அத்தீர்த்தத்தைக் கரங்களினாலே தொட்டுச் சிரசில் தெளித்துப் புனிதமுற்றனர். பின்பு கதிர்காமகிரீசரை அக்கங்கா தீர்த்தத்தினாலும் பஞ்சகவ்வியங்களினாலும் பழவகைகளினாலும் சுகந்த திரவியங்களினாலும் மஞ்சனமாட்டிப் பொன்னாடை புனைந்து நவமணிப்பூண் சாத்தி மாலைகள் அணிந்து அலங்கரித்து நைவேதனம் தூப தீபம் முதலிய பலவகை உபசாரங்களாலும்

ஆராதித்துப் பூசித்தனர். பின்பு நிலமுற விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்று சிரசின்மேல் அஞ்சலிசெய்து ஆனந்தவருவி பொழிந்து மெய் யன்போடு தேவாதிதேவரே! சகல லோக நாயகரே! தேவர் யாவராலும் தொழப்பட்டவரே! சகலமந்திரங்களையும் வடிவமாகக்கொண்டவரே! சாந்தரே! உமக்கு நமஸ்காரம்.

செந்தாமரை மலர்போன்ற திருமுகங்கள் ஆறும் சிவந்த திருமேனியும் நவரத்தின கிரீடமும் உள்ளவரே! அபயம் வாள் வேல் அம்பு என்பவைகளை இடத்திருக்கரத்திலும், வாதம் குலிசம் வில் கேடகம் என்பவைகளை வலத்திருக்கரத்திலும் தரித்தவரே! நிருமல சொருபரே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்தவரே ! தேவரீரைச் சரணடைந்தோம்.

வரதம் அங்குசம் கொடி கட்கம் வில் அபயம் ஞானம் பாசம் சக்கரம் வேல் வாள் அம்பு தோமரம் என்பவைகளைத் தரித்திருப்பவரும் கோடி சூரியப் பிரகாசரும் பன்னிருகரத்தரும் தாரகனை யழித்தவரும் சிவகுமாரரும் ஆகிய தேவரீரைச் சரணடைந்தோம்.

ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக் கரங்களும் உள்ளவரும், வரதம் அபயம் வச்சிரம் வேல் வில் பாசம் அம்பு சூலம் வாள் கதை என்பவைகளைத் தரித்தவரும், சிங்கமுகாசுரனைச் சங்கரித்தவரும், ஈசருமாகிய தேவரீரைச் சரணடைந்தோம்.

ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக் கரங்களும் உள்ளவரும் சிவந்த நிறத்தினரும்

கிரீடம் புனைந்தவரும் அபயம் வரதம் கேடகம் வச்சிரம் சூலம் தாமரை சக்கரம் அம்பு வில் வாள் வேல் மணி என்னும் இவற்றைக் கரங்களிலே தரித்தவரும் தேவசேனாதிபதியும் மயில் வாகனரும் சூரபன்மனைச் சங்கரித்தவரும் ஆகிய தேவரீரைத் துதிக்கின்றோம்.

பலவகை ரூபமுடையவரும், பலவகை ஆயுதங்கள் தரித்தவரும், பலவகை ஆபரணங்கள் அணிந்தவரும் பலவகை நிறமுடையவருமாகிய தேவரீருக்கு நமஸ்காரம் என்று பலவாறு கந்தமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ் செய்தனர். அவர்கள் செய்த பூசையையும் தோத்திரங்களையும் அக்கடவுள் ஏற்று மகிழ்ந்து நீங்கள் விரும்பிய வரத்தை தருவோம், கேட்கக்கடவீர் என்றனர். தேவர்கள் வணங்கி நின்று, "எம்பெருமானே! யாவரும் தரிசித்து வணங்கும்படி இம்மலையிலே தேவரீர் எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து எல்லா வுயிர்கட்கும் சர்வ சம்பத்துக்களையும் ஈந்தருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டினர். கதிர்காமகிரீசுரர் மகிழ்ச்சி யடைந்து, "நீங்கள் விரும்பியவண்ணமே வரமளித்தோம்; இந்த மலையிலே விட்டு நீங்காது ஆனந்தமாய் எழுந்தருளி யிருப்போம்; எவர் இந்த நவகங்கா தீர்த்தத்தில் ஆடி நம்மைப் பூசித்து வணங்குவரோ அவருக்கு இம்மையில் வேண்டிய போகங்க ளெல்லாவற்றையு மளித்து மறுமையில் நித்தியானந்த வாழ்வாகிய முத்தியையும் அருளுவோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பின்பு அகிலலோக தயாநிதியும் சிவகுமாரரும் சர்வைசுவரிய சம்பன்னருமாகிய கதிர்காம நாதர் தேவர்கள் எப்பொழுதும் பூசிக்க

அங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளி யிருந்தார். அசுரரை நிக்கிரகஞ்செய்து தேவருக்குப் பூரணாநுக்கிரகஞ் செய்தமையால் அக் கதிர்காமகிரீசுரருடைய பெருங்கருணைத்திறம் எம்மால் விளம்பற்பாலதன்று; சுப்பிரமணியப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந் தலங்களினுங் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களினும் இதுபோல்வது ஒன்று உலகத்தில் இல்லை; விருப்பிய விரும்பிய பேறெல்லாம் இங்கே எய்தலாம். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலுஞ் சத்தியம்!!! என்று நைமிசாரண்ணிய வாசிகளுக்குச் சூதமுனிவர் அருளிச் செய்தார்.

திருமணப் படலம்

பின்பு சூதமுனிவர் நைமிசாரண்ணியவாசிகளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்: பெருந்தவமுடையீர்! கிருபா சமுத்திரமாகிய அக்கடவுள் சேனைகள் புடைசூழ அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருச்செந்தூரை யடைந்து, அங்குள்ள ஆலயத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் அவரை மெய்யன்போடு பதினாறுவித உபசாரங்களுஞ்செய்து பூசித்தனர். கடவுள் அப்பூசையை யேற்று மகிழ்ந்து பின் யாவரும் புடைசூழ எழுந்தருளித் திருப்பரங்குன்றை யடைந்து அங்கே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருந்தருளினார்.

தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் தன்னை நெடுங்காலம் வருத்திய பகைவராகிய சூரபன்மன்

முதலிய தானவர் குழுவைச் சங்கரித்துத் தன்னை வாழ்வித்த அக்கடவுளுடைய கருணைத்திறத்தை நினைந்து அதற்குக் கைம்மாறாகத் தன் புத்திரியா ராகிய தெய்வயானை அம்மையாரைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதி அவர் திருமுன்னே சென்று வணங்கி, எம்பெருமானே! தேவரீர் விருப்பு வெறுப்பற்ற ஞானசொரூபி யாயினும் உயிர்த்தொகை உய்யுமாறு அடியேன் பெற்ற புதல்வியாகிய தெய்வயானை யம்மையைத் திருமணம் செய்தருளல் வேண்டும்; இஃது அடி யேனுடைய விண்ணப்பம் என்று பிரார்த்தித் தான். எல்லாப்பொருள்களையுந் தமது உடைமை யாகக் கொண்ட அப்பரம்பொருள் பெருங்கருணை யுடையவராய்ப் புன்னகைசெய்து அவ்வாறே ஆகுக எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இந்தி ரன் மகிழ்ச்சி யடைந்து, தன் மகளை அங்கே அழைத்து வருப்படி செய்து, எங்கணும் மண வோலை போக்கி, மால் அயன் முதலிய தேவரும் தேவமாதரும் முனிவரும் முசுகுந்தன் முதலிய அரசரும் வந்து மணச்சாலையிலே சூழ்ந்திருக்க, தான் பெற்ற மகளாகிய தெய்வயானை யம்மையை சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குத் தாரை நீர் வார்த்து தத்தஞ் செய்தான். அக்கடவுள் சருவான்மாக்க ளும் உய்யுமாறு அவ்வம்மையாரை ஏற்று மங்கல நாண்பூட்டி, வேதவிதிப்படி அங்கிவினை முடித்து அம்மி மிதித்து அருந்ததி காட்டி, இவ்வாறு மணச்சடங்கினை முற்றித் திருமணஞ் செய்தருளி னர். பின்பு தெய்வயானை அம்மையாரோடு வீற் றிருந்து தேவர் முனிவர் முதலிய யாவர்க்கும் திருவருள் புரிந்து, இந்திரன் முதலிய தேவரை

விண்ணுலகிற் குடியேற்றி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கைலைமலையையடைந்து உமாதேவியாரையும் சிவபெருமானையும் வணங்கி விடைபெற்று கந்தவெற்பை யடைந்து அங்கே தெய்வயானை அம்மையாரோடு வீற்றிருந்தருளினார். பின்பு தமக்கு மிக உவந்த தலமாகிய திருத்தணிகை மலையை யடைந்து அங்கே சில பகல் தங்கியருளினார். அப்பொழுது நாரதமுனிவர் சுவாமி திருமுன்பு வந்து, எந்தாய்! வள்ளிமலையின் ஒருபக்கத்திலே மான் வயிற்றிற் பிறந்து வேடர் மகளாய்த் தினைப்புனங் காத்து ஒரு கன்னிகை இருக்கின்றனர்; அவரது சிறப்பை யான் சொல்ல வல்லேன் அல்லன்; தேவரீருக்கே அவர் உரியவராவர். அவரைத் தேவரீர் சென்று திருமணம் முடித்தருளல்வேண்டும் என்று இயம்பினர். கந்தமூர்த்தி அம்முனிவரது சொல்லையும் வள்ளிநாயகியார் தம்மைநோக்கித்தவஞ்செய்தலையும் உணர்ந்து வள்ளிமலையை யடைந்து அங்கே சில திருவிளையாடல்கள் செய்து வள்ளிநாயகியாரை மகிழ்வித்து, பின்பு வேடுவர்தொழ வள்ளிநாயகியாரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு திருத்தணிகையை யடைந்து சிலநாள் வைகி, கந்தவெற்பிற் சென்று இச்சாசத்தியும் கிரியாசத்தியுமாகிய வள்ளியம்மையார் தெய்வயானையம்மையாரோடு எழுந்தருளி யிருந்து ஞானசத்தியாகிய வேற்படையையும் உடையவராய் எல்லா வுயிர்களுக்கும் போக மோட்சங்களை ஈந்து கருணை புரிந்தனர்.

109636
O23:38·449

மீட்சிப் படலம்

கந்தவெற்பில் எழுந்தருளியிருந்த முருகக் கடவுள் தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் என்னுந் தேவியர் இருவருக்கும் கதிர்காமத்தின் பெருமையை எடுத்தோதி, அத்தலம் தமக்கு மிக உகந்ததாதலையும் விளம்பினர். அம்மையர் இருவரும் "சுவாமீ! யாங்களும் அத்தலத்தைக்கண்டு அங்கு வசிக்க விரும்புகிறோம். ஆதலால் தேவரீர் எங்களோடு அங்கு எழுந்தருள இசைதல் வேண்டும்" என்றனர். சுப்பிரமணியக் கடவுள் அதுவே எமக்கும் விருப்பமாமென்று மகிழ்ந்து, அத்தேவியரோடும் தேவர்கள் வீரர்கள் பூதர்களோடும் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு பலவிடங்களையுங் கடந்து வேதாரண்ணியத்தையடைந்து ஒரு திருவிளையாட்டாக விசுவகன்மாவை நோக்கி, " நாம் அனைவரும் ஏறி இக்கடலைக்கடந்து செல்லுதற்கு ஏற்ற ஒரு மரக்கலத்தை இயற்றக்கடவாய் " என்றனா. விசுவகன்மன் அக்கணமே மனத்தாற் சங்கற்பித்து மிகப் பெரியதும் அழகுடையதுமான மரக்கலம் ஒன்றை யுண்டாக்கினன். சுப்பிரமணியமூர்த்தி மகிழ்வுற்று யாவரோடும் அந்த மரக்கலத்தில் ஏறிச் சமூத்திரத்தைக் கடந்து சிவபூமியாகிய இலங்கையின் வடபாகத்தில் உள்ள வீணுகானபுரம் என்னும் யாழ்ப்பாணத்தையடைந்து நகுலமலைக்கு அருகிலே கீழ்பாலுள்ள ஒரு துறையில் இறங்கினர். காங்கேயமூர்த்தி இறங்கிய அத்துறை காங்கேயன்துறை என்று பெயர் பெறுவதாயிற்று.

காங்கேயமூர்த்தி விசுவகன்மனை நோக்கி, இங்கே நாம் தங்குதற்கிசைந்த ஓர் ஆலயத்தை இயற்றுதி யென்ன, விசுவகன்மனும் அவ்வாறே ஓர் ஆலயத்தை இயற்றினன். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அக்கோவிலில் எழுந்தருளுதலும் தேவர்கள் அக்கடவுளை அங்கே பூசித்து வழிபட்டனர்.

பின்பு அங்கிருந்து மரக்கலமேறிக் கந்த வனத்தை யடைந்து அங்கு விசுவகன்மனால் ஆக்கப்பட்ட அழகிய கோவிலில் எழுந்தருளி யிருந்து தேவர்கள் பூசிக்க ஏற்று அருள்புரிந்து பின் அவ்விடத்தை விட்டு மரக்கலம் ஏறிச் சென்று தென்கயிலையாகிய திருக்கோண மலையி லுள்ள கந்தமலை சமனுசலம் கண்டகீ வடகாந்தாரம் உகந்தமலை முதலான புண்ணியமலைகளில் இறங்கியிருந்து அங்கங்கே உலக முய்யும்படி சில காலம்வைகித் தேவரால் வழிபடப்பெற்று உகந்த மலைக்கு அணித்தான ஓரிடத்திலே மரக்கலத்தை நிறுத்தி அதனைச் சிலை வடிவினதாக்கினர். அக் கற்றேணி என்றும் அழிவில்லாமலிருக்கின்றது.

கந்தமூர்த்தியானவர் உகந்தகிரியை விட்டு நீங்கி யாவரோடும் புண்ணிய வடிவுடையதாய் மகிமை பொருந்தி விளங்கும் கதிர்காமகிரியை யடைந்து அங்குள்ள சிந்தாமணி என்னும் ஆலயத்திலே வள்ளியம்மையாரும் தெய்வானையம்மையாரும் இருபக்கங்களிலும் அமைய, தேவரும் முனிவரும் வீரரும் பூதரும் போற்றிசைப்ப, ஆனந்தமுடையவராய்ச் சருவான்மாக்களுக்கும் அருள்புரிந்துகொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார் என்று சூதமுனிவர் கூறினர்.

கதிர்காம சைல மான்மியப் படலம்.

அப்பொழுது நைமிசாரண்ணிய முனிவர்கள் சூதனைநோக்கி, தவமுதல்வரே! அற்புதமும் மேன்மையும் பொருந்திய கதிர்காம சைலத்தின் மகிமையை இன்னும் விரிவாகக் கேட்குங் காதலுடையோம்; அவ்வாறே விரித்துக் கூறியருளல் வேண்டும் என்று வேண்டினர். சூதமுனிவர் இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி அஞ்சலிசெய்து மெய்யன்போடு அம்முனிவரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர்.

முனிவர்களே! அக்கிரியின் மகிமை என்னாற் கூறுந்தரத்ததன்று; ஆயினும் ஒருவாறுசொல்லுகின்றேன்: கைலாசம் மந்தரம் மேரு குலகிரி கந்தமாதனம் நிடதம் சந்திரகிரி சிருங்கிமலை இமயம் கதிர்காமகிரி என்னும் இவையெல்லாம் மகிமையினுலே தம்முள் ஒத்த உத்தம புண்ணிய மலைகளாம். அம்மலைக்களுள்ளே கதிர்காமமலை மகா உத்தமமானது. இம்மையிலே விரும்பிய போகங்களையும் மறுமையிலே வீடுபேற்றையும் உதவுவதாகும். ஆகையால் அதன் மான்மியத்தைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள்.

விநாயகமலை வீரவாகுமலை தெய்வயானையம்மைமலை வள்ளியம்மைமலை முதலிய மலைகளோடு கூடி, சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களின் சோதிபெற்று, உலகுக்கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குவது கதிர்காம

சைலம். சமுத்திரங்களும் மலைகளும் நதிகளும் நதங்களும் தலங்களும் மகா பிரளயகாலத்திலே இலயமடைந்துபோகின்றன. மகா சங்காரக்கடவுளாகிய சிவன் ஒருவர்மாத்திரம் எப்படி இலயம் அடைவதில்லையோ அப்படியே கதிர்காமசைலமும் லயமடைவதில்லை. இம்மலைச்சிகரத்திலே மதங்கொண்ட யானைகள் பல சஞ்சரிக்கும். நாணற்புற்கள் வனமாய் அடர்ந்திருக்கின்றன. இரத்தினமயமான கமலங்கள் மலர்ந்து அழகு செய்யும். இப்படிப் பல சிறப்புக்கள் வாய்ந்தது அம்மலையின் சிகரம். பாதலமுதல் ஆகாசமளவும் மீண்டு அழிவின்றிச் சராசரமனைத்துஞ் சூழப் பெற்று மருங்கிலுள்ள அரிபிரமாதி தேவர்களாற் பூசித்து வணங்கப்படும் தன்மை யுடையதாய் விளங்கலால், அம்மலை நீலகண்டராகிய சிவனைப் போன்றது. உன்னதத்தாலும் பருமையினாலும் எல்லா மலைகளிலும் மேன்மை பெற்றது. பல வகை இரத்தினங்களும் விளைகின்ற அம்மலை மின்னல்பொருந்திய பல கரிய மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்டிருத்தலால், இலக்குமி நாதனாகிய விண்டுவை நிகர்க்கும். திசைகளாகிய நான்கு முகங்களும் வேதவொலியும் தாவர முதலிய சிருட்டிப்பொருள்களும் பல தீர்த்தங்களும் சகல மந்திரங்களும் மின்னல் வாய்ந்த மேகங்களாகிய உபவீதமும் மான்தோலும் தன்னகத்தே விளங்கப் பெறுதலால் வேதாவாகிய நான்முகனை யொத்து விளங்குவது. அடிமுடி காணமல் அரியும் அயனும தேடும்பொழுது சகல லோகங்களையுங் கடந்து அப்பாற்சென்று சோதிவடிவாய்ப் பிரகாசித்த சிவனைப்போல் இவ்வுலகிற் பெருஞ்

சோதிமயமாய்விளங்குவது அச்சோதிட்காமமலை. சிகரத்திலே சந்திரனை யுடைமையால் உமா தேவியை யொத்து விளங்குவது. உமாதேவியும் இலக்குமியும் சரசுவதியும் வசிக்கப் பெறுதலால் அவர்கள்வாழும் கைலை வைகுந்தம் சத்யலோகம் என்னும் உலகங்கள் போல்வதாகும். சித்தர்கள் வாழப்பெற்று ஔஷதங்கள் பொருந்தப் பெறு தலினாலே தென்திசையில் அகத்தியன் வாழும் பொதியமலைபோல் அக்னிதிக்கில் அச்சோதிஷ் காமம் பிரகாசிக்கும். சமுத்திர நடுவிலே யிருந்து விண்ணவர் துன்பத்தை யொழித்தமையாலும் அவருக்கு மிக்கபயனை யளித்தமையினாலும் அம் மலை மந்தரவரையை யொப்பதாகும். அசுரர் நுழைதற்கரியதாயும் தேவர்கள் வாழ்தற்குரியதா யும் பொன்போன் றிலங்குவதாயும் இருத்தலால் மேருவரையை நிகர்ப்பதாகும்.

அம்மலைச்சிகர நடுவில் அநேககோடி சூரி யப்பிரகாசம் பொருந்தி யிலங்குஞ் சிந்தாமணி ஆலயத்தில் நவரத்தினமயமான சிங்காசனத்தில் வள்ளிநாயகியார் தெய்வயானையம்மையார் சமே தராய் அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசத்தோடு கதிர்காமகிரீசர் எழுந்தருளி யிருக்கின்றூர். அம் மலையில் விநாயகரும் விநாயககணத்தரும், சாத் தாவும் அவர் கணங்களும், வீரபத்திரரும் அவர் கணத்தினரும், வைரவரும் அவர் கணங்களும், காலாக்கினி யுருத்திரரும் அவர் கணங்களும், வீரவாகுவும் அவருடைய கணத்தரும், அயன் மால் உருத்திரன் சரசுவதி இலக்குமி உமை இந் திரன் இந்திராணி முப்பத்து முக்கோடி தேவர்

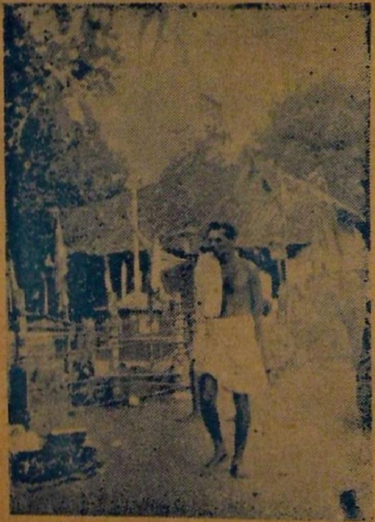

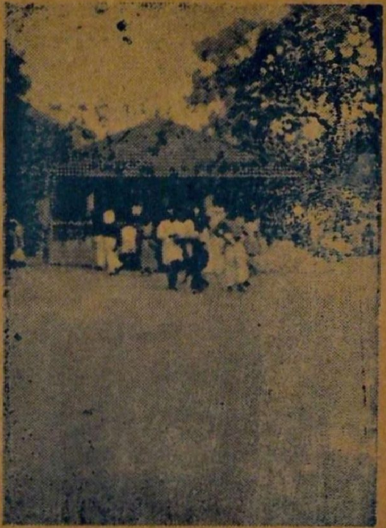

கள் அட்டவசுக்கள் மருத்துவர் நட்சத்திரங்கள் கிரகங்கள் கந்தருவர் அரம்பையர் சித்தர் சாரணர் கின்னரர் அசுரர் இயக்கர் பைசாசர் இராக்கதர் சத்தகன்னியர் சயை விசயை வசிட்டர் மூற்கலர் அகத்தியர் மார்க்கண்டேயர் பராசரர் வியாசர் சுமந்து பிருங்கி மரீசி கௌதமர் ததீசி சைமினி கர்க்கர் நாரதர் காசிபர் பிருகு சுகர் கபிலர் ஆரிதர் புலகர் கௌசிகர் சனகர்முதலான யோகியர், நவசித்தர்கள் ஆகிய யாவரும் எப்பொழுதும் சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய ஆனந்த தாண்டவ தரிசனஞ் செய்துகொண்டு ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்து களிந்திருக்கும் உள்ளத்தவராய் மெய்யன்போடு வசிக்கின்றனர். அம்மலையை யொத்த மேன்மையுள்ளதொன்று உலகத்தில் எங்குமில்லை. அதன் மகிமையை எடுத்தியம்ப ஆதிசேடனாலும் பிரமனாலும் இயலாதென்னில், மனிதருள் எவர் சொல்ல வல்லவராவர்? அம்மலை சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய வடிவமாய் மங்கலம் பொருந்தி விளங்குகின்றது. தவத்தினால் இணையின்றிவிளங்கும் முனிவர்காள்! இதுவரையிலே கதிர்காமமலையின் மகிமையை எடுத்தோதினோம். இனி உலகெங்கும் பெரும் புகழ்பெற்ற கதிர்காம தலத்தின் மகிமையை இயம்புகின்றோம் என்று சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கதிர்காம நகர விசேடப் படலம்

கதிர்காம நகரம் முக்கோண வடிவான வீதி பெற்றுள்ளது. அந்நகரத்தின் நடுவிலே பவளத் தூண்கள் நிறுத்திப் பொன்னுல் இயற்றி இரத்தினங்கள் இழைத்த திப்பியமான சோதிமண்டபம் ஒன்றிருக்கின்றது. அம்மண்டபத்தின் நடுவில் இந்திர நீல மணியினுல் செய்த பிரகாசமும் பேரழகும் பொருந்திய சிங்காசனத்தின் மேலே தெய்வயானையம்மையார் வள்ளியம்மையாரோடு ஞானசத்தி வடிவாகிய வேற்படையைத் தாங்கிக் கிருபா மூர்த்தியாகிய கதிர்காமநாதர் விளங்குகின்ருர். அச்சோதி மண்டபத்தின் எதிரே எல்லா விலக்கணமும் வாய்ந்த வள்ளியம்மை மண்டபம் இருக்கின்றது. அதன் அருகிலே மேன்மைபெற்ற சமாதி யோக மண்டபம் ஒன்று இருக்கின்றது. விநாயகருக்கும் பரமசிவனுக்கும் உரிய வேறு மண்டபங்களும் அங்குள்ளன. வீரவாகு முதலான வீரருக்குரிய மண்டபங்களும் இருக்கின்றன. கந்தாலயத்துக்குத் தென்றிசையிலே அந்தணருக்குரிய இருக்கைகள் உள்ளன. மேற்றிசையிலே சைவருக்குரிய சித்திரமண்டபங்கள் உள்ளன. வடதிசையிலே திருக்கலியாண மண்டபம் ஒன்றுளது. கோவிற்பணி செய்யும் அந்தணர்களுக்கும், உருத்திர கணிகையருக்கும், ஏனைய வருணத்தாருக்கும் உரிய இருக்கைகளும் உள்ளன. அடியவரால் வீதிதோறும் அமைக்கப்பட்ட பல மண்டபங்களும் உள்ளன.

அந்தத் தலத்திலே புண்ணிய நதியாகிய மாணிக்ககங்கை பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். அது கீழ்கடலை நாடி ஓடும். சந்தனம் அகில் யானை மருப்பு முதலிய பொருள்களை அலைக்கரங்களால் வாரிச்செல்லும். இரத்தின நிறமுள்ள பலவகை மீன்கள் அந்நதியிலே வாசஞ்செய்யும். தெளிந்த நீரையுடையதாய் மனமகிழ்ச்சியை விளைவிப்பதாயிருக்கும். அந்நதி சங்கம் சக்கரம் கதை பதுமம் வாள் என்பவற்றைத் தரித்தலாலும், எல்லாவுயிர்களையுங் காக்கு மியல்பினாலும் வைணவியான கங்கையைப்போல விளங்காநிற்கும். பகையின்றி வாழும் யானை முதலிய மிருகங்களையும் இனிய குரலுள்ள குயில் முதலிய பறவைகளையும் மேலான மரச்சோலைகளையும் தன்னகத்துடைய இருகரை உள்ளது. மிக வேகமின்றி மெல்லெனச் செல்லு மியல்பினது. அயன் மால் அரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் அவரவர் தேவியரோடும் பதினெண் கணங்களோடும் அந்நதி தீரத்திலே வாசஞ் செய்கின்றனர். பாண்டிநாடு சேரநாடு சோழநாடு கொங்கணதேசம் மாளவதேசம் குளவதேசம் பப்பரதேசம் தெலுங்குதேசம் அங்கதேசம் வங்கதேசம் கலிங்கதேசம் என்னுந் தேசங்களிலுள்ள நான்மறைவேதியர் பலர் தத்தம் பன்னியரோடு வந்து கதிர்காமதலத்தில் வசித்து இப்புண்ணியநதியில் நியமமாகமூழ்கி நித்தியகருமமூடித்துக் கதிர்காமநாதரைத் தரிசித்து மெய்யன்போடு வழிபட்டுத் துதித்துப் பல விரதங்களை அனுட்டித்துக் கொண்டு இவ்வாறே பூருவ புண்ணிய விசேடத்தால் தலவாசமும் தீர்த்தஸ்நானமும் மூர்த்திதரி

சனமுமாகிய மூவகைப்பதிபுண்ணியங்கள் உடையவராய் விரும்பிய பேறெல்லாம் பெற்று ஆனந்தமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஆதலால் இத்தலத்துக்கு நிகரானதலம் உலகத்தில் வேறு இல்லை என்று சூதமுனிவர் கூறினர்.

அப்பொழுது நைமிசவனமுனிவர் சூதரை நோக்கி இத்தலத்தில் வந்து அவ்வாறு மூர்த்தி தல தீர்த்த விசேடத்தால் அருள்பெற்றுய்ந்த தொண்டர்களது சரித்திரத்தை அறிய விரும்புகிறோம் அவற்றையும் சொல்லி யருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். சூதமுனிவர் மகிழ்ச்சியடைந்து, முனிவர்காள்! இந்தத் தலத்தின் மகிமையை விளக்கும் பழமையான புராண கதையை உங்களுக்குச் சொல்வேன். அதைக் கேட்பதனுல் எல்லாத் தீவினையும் ஒழிந்து பெரும் புண்ணியமுண்டாகும் என்று சொல்லலுற்றனர்.

அபகீர்த்தி முத்திபெறு படலம்

சோழமண்டலத்திலே திருவாஞ்சிய நகரத்தில் அந்தணர் குலத்திலே பிறந்த அபகீர்த்தியென்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் தன்குலத்துக்குரிய ஒழுக்கந் தவறித் தீயொழுக்கமுடையவனுய்ப் பிறர்மனை நயந்தும், பிறர்பொருள் கவர்ந்தும், பெரியோரை நிந்தித்தும், பொய்புகன்றும், கொலைபுரிந்தும், மதுபானஞ்செய்தும், காம மயக்கில் ஆழ்ந்தும், அகந்தைகொண்டு திரிந்து, சேரமகாராசனுடைய நட்பைப்பெற்று அந்நாட்டுக் குடிகளைத் துன்பப்படுத்தி வந்தான். அன்றி

அரசனுக்குக் குருவாயும் மந்திரியாயும் இருக்கும் பேற்றையும் பெற்றுக்கொண்டான். அவன் குடிகளுக்குச் செய்த பெருங் கொடுமைகள் எவராலும் பொறுத்தற்கரியவாயின. அதனுல் அக்குடிகள் யாவரும் துயரங்கொண்டு அரசனுடைய அரண்மனை வாயிலை அடைந்து தம் வரவைத் தெரிவித்து ஆஞ்ஞை பெற்று அவைக்களஞ் சென்று அரசனை வணங்கி, "ஏந்தலே! அமைச்சனுய்வந்த தீயோனுகிய அபகீர்த்தியின் கொடுஞ் செயல்களால் நாங்கள் யாவரும் இந்நாடு நகரங்களைவிட்டு அயல்நாடு செல்லக் கருதினேம். அவன் செய்யுந் துன்பங்கள் பொறுக்கலாற்ருதவை யாயின" என்று புலம்பி ஓலமிட்டனர்.

அதுகேட்ட அரசன் கோபத்தாற் கண்கள் சிவக்கத் தூதரை நோக்கி, கொடும்பாவியாகிய அவனை இப்பொழுதே நம் நாடு நகரங்களில் இருக்கவொட்டாது வெளியே துரத்திவிடுங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். தூதுவர் விரைந்து சென்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அந் நாட்டின் எல்லைக்கப்பால் விடுத்துத் துரத்தினர். அவ்வாறு துரத்தப்பட்ட அவன் அத்தேசத்தை விட்டகன்று மரக்கலத்தில் ஏறிக் கடல்கடந்து சேது மத்தியத்திருக்கும் மாதோட்ட நகரை யடைந்தான். பின் அங்குள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் வாசஞ் செய்துகொண்டு, மறையவர் வேடத்தை மாற்றி வணிகவேடந்தாங்கி, அரிசி பஞ்சு எள் எண்ணெய் முதலிய பண்டங்களை விற்று வாணிபஞ் செய்துவந்தான். அதனுல் அவனுக்குப் பொருள் வந்துசேர, அம்மூடன் மதுபானஞ்செய்து வெறிகொண்டு பெருந் திரவி

யங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் பொது மகளிருக்கு அளித்து மயங்கித் திரிந்தான். பின்பு கைப்பொருள் குன்றி வறுமை தலைப்படுதலும் விலைமாதர் அவனை வெறுத்துக் கைவிட்டனர். அவன் அக்கணிகையருடைய ஆடையாபரணங் களையும் பொருள்களையும் களவுசெய்தும், அஞ் சாது பிரமகத்தி முதலிய மகாபாவங்கள் புரிந் தும் திரிந்து, பின் அத்தலத்தைவிட்டுக் கான கஞ்சென்று பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருந்தி யுழன்று, முடிவிலே வேதங்களாலும் ஆகமங்க ளாலும் புராணங்களாலும் போற்றித் துதிக்கப் படுந் தக்ஷிணகைலாசமாகிய திருக்கோணமலையை யடைந்தான். எவரேனும்எண்ணிலும்காணிலும் வசிக்கினும்மரிக்கினும்அவர்கள்பாவங்களையெல் லாம் ஒழித்துவிடும் மகிமைபெற்றது அத்தலம்.

அங்கு முன்செய்த நல்வினையால் ஆல யத்தை யடைந்து, அபுத்திபூருவமாகக் கோணே சர் தரிசனங் கிடைக்கப்பெற்று அக்கோவிலின் பக்கலிலுள்ள ஓரிடத்திலிருந்து பிச்சை யேற் றுண்டு வயிறோம்பி நாட்கழித்தான். அக்கொடிய பாதகன் ஒருநாள் அருகிலுள்ள புலைச்சேரியிற் சென்று பிச்சைவாங்கி மது மாமிசங்களை யுண்டு, இளமைப்பருவம் வாய்ந்த ஒரு நீசமங்கையைக் கண்டு காமுற்றுத் தன்னை மணஞ்செய்து கொள் ளும்படி கேட்டான். அவள் உடன்படாது மறுத்துவிட்டனள். பின்னும் பலமுறை வேண் டினான்; சிறிதும் உடன்படாளாயினாள். பல தந் திரோபாயங்கள் செய்தான். அதன்பின் இரங்கி அவள் அவனை நோக்கி, "வணிகனே! நான் புலையர் குலத்திற் பிறந்து வளர்ந்து மணஞ்

செய்து வாழ்ந்து பின் என் காதல் நாயகனை இழந்து கவலையோடு பிறரை விரும்பாம லிருக்கிறேன்; நீயோ அடாதது செய்யத் துணிந்தனை; ஆயினும் ஒன்று கேள்: உயிர் நீங்குமளவும் நேசமாய் விட்டுப்பிரியேன் என்று கோணேசர் சந்நிதியிலே சத்தியஞ் செய்து தரல்வேண்டும்; அப்படிச் செய்வாயாகில் உன் விருப்பப்படி இணங்குவேன்" என்றாள். அபகீர்த்தி அவளைப் பார்த்து, பெண்ணே! உன் தந்தை தாயர் யாவர்? அவர் எங்குளர்? என்று வினவினான். அவள் வேங்கடகிரிக்கு அயலிலுள்ள ஓர் ஊரில் இயங்கன் என்னும் புலையனொருவன் இருந்தான்; அவனே என் தந்தை; என் தாய் சிங்காரகீர்த்தியென்பாள். அவள் தன் கணவனிடத்து மிகவும் அன்புள்ளவள்; அவள் வயிற்றில் நான் பிறந்தேன்; என்பெயர் விடகுமாரி என்றாள். அவன் அவைகளைக் கேட்டுக் களிகூர்ந்து கோணேசர் சந்நிதியில் அவளோடும்போய் அவளுடைய கையைத்தொட்டு, பெண்ணே! நான் உயிர்போகுமளவும் உன்னை விட்டு அகலேன்; உன்மேல் ஆணை; இது சத்தியம்; என் சொல்லை உறுதியென நம்பு என்று ஆணையிட்டான்.

பிறகு இருவரும் மனமகிழ்ந்து புலைச்சேரியிலுள்ள தம் மனையையடைந்து கூடி இணை பிரியாது சுகமாக வாழ்ந்தனர். சிலகாலஞ்சென்றபின் அவர்களுக்கு ஒரு புதல்வனும் இருபுத்திரிகளும் பிறந்தனர். அவர்கள் இளமைப்பருவ மடைந்தபின் புலையர் மரபில் அவர்களுக்கு மணஞ்செய்வித்தான். பின் அக்கொடியோன் மனைவியைக் கொன்று புதல்வியரையும் மருகியையும் பெண்

டாளத் தொடங்க, அதைக்கண்ட மைந்தன் அவனை அடித்துத் துரத்தினன். அம்மூடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல திசைகளிலுஞ் சுற்றித் திரியும்போது கதிர்காமத்துக்குப் போகும் பிராமணர் முதலானவரோடு கூடி அவர்க்குச் சுமை தூக்கிக்கொண்டு முன்னே செய்த தவப்பயனால் மகாதலமாகிய கதிர்காமத்தை யடைந்தான். அங்கே சிறிது நல்லுணர்வு தோன்றி அத்தலத்தின் மேன்மையை யுணர்ந்து மகிழ்ச்சிகொண்டு புண்ணியவடிவான மாணிக்ககங்கையிலே தீர்த்தமாடிக் கதிர்காம நாதருடைய திருக்கோயிலை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து துதித்துக் கொண்டு அத்தலத்தின் தென்றிசையிலே சயனித்திருந்தான். அவனுக்கு அங்கே சுரநோய் உண்டாயிற்று. எழுநாளளவும் அச்சுரநோயினல் வருந்தி எட்டாம்நாள் அவ்விடத்திலேயே உயிர் நீங்கப்பெற்றான். பின்பு யமதூதர் பாசம் வாள் முதலிய படைகளைக் கையிலேந்திப் பற்களை நெறநெறவென்று கடித்துக்கொண்டு கோபத்தோடு எதிர்வந்து அவனைப் பிடித்துப் பாசங்களினலே கட்டினர்கள். அப்பொழுது வீரவாகுவினல் அனுப்பப்பட்ட குகதூதர் பல படைக்கல்ங்களை ஏந்தி விரைவாக வந்து யமதூதரை உறுக்கி அவர் கட்டிய பாசத்தையறுத்து இத்தலமகிமையினல் இவனுடைய பாவங்கள் ஒழிந்தன; இவனைக் கந்தலோகத்துக்குக் கொண்டு செல்வோம் என்றுரைத்து அழகிய ஒரு விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றனர். யமதூதர் குகதூதரோடு எதிர்த்து அவரைத் தடுத்துப் பிறந்த நாள்முதல் அளவில்லாத மகா பாதகங்களைப்

புரிந்தவனும் தீயசெயலுடையவனும் நரகத்தை யடைய வேண்டியவனுமான இவனை எங்கள் பாசத்தினின்று விடுவித்து நீங்கள் கொண்டு போவதென்ன? இவனை விட்டுவிடல் வேண்டும்; கொண்டு செல்ல விடோம்; உங்களுக்கு நாம் அஞ்சோம்; எங்கள் செயலிலே குற்றம் வரமாட்டாது என்றார்கள். அவருரைத்த மொழிகளைக் கேட்டு குகதூதர் தம்மில் தாழ்ந்தவருக்கும் அறிவீனருக்கும் தருமத்தைப் போதிப்பவ னெவனோ அவனே பாம்புக்குப் பால்வார்த்தவன் அடையுங் கதியை யடைவான். உங்களுக்கு நியாயஞ் சொல்வது அதுபோலவே யாகும் என்று சொல்லிச் சினங்கொண்டு கண்கள்சிவந்து தம்தூதரில் ஒருவனைவிடுத்துச் சித்திரகுத்தரை அழைத்துவரும்படி செய்து அவரை நோக்கி அபகீர்த்தியாகிய இவ்வேதியன் செய்த புண்ணிய பாவங்களை எங்கள்முன்னே விரிவாக எடுத்துக் கூறுதிரென்று உரைத்தனர். சித்திரகுத்தர் குகதூதரைப்பார்த்து இவன் பிறந்தநாள்முதல் எண்ணில்லாத கொடும் பாவங்களையே செய்திருக்கின்றான். இவன் செய்த புண்ணியப் பகுதியில் ஒன்றேனும் எங்கள் கணக்கில் எழுதப்படவில்லை என்றனர். குகதூதர் அது கேட்டு நகைத்து, நீங்கள் இவன் செய்த புண்ணியத்தை எழுதாமல் பாவத்தைமட்டும் எழுதிக் கொண்டீர்கள். மிக நன்று ! நுஞ்செயல் மிக்க அதிசயமேயாகும். மார்க்கண்டேயர் சுவேதகேது முதலானவர்களுடைய நிகழ்ச்சியை அறியாமை வசத்தால் மறந்துவிட்டீர்கள்போலும் ! மடவோர்காள்! அக்காலத்து யமனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும் மறந்தீரோ ! இவ்வந்தண

னுடைய புண்ணியத்தைப் புகலுகிறோம் கேளுங் கள்: சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்கு எப்பொழுதும் உவந்த வாசஸ்தானமாயும் பிரளயகாலத்தும் அழியாததாயும் உள்ள கதிர்காமதலத்தின் எல்லை யில் வாசஞ்செய்த புண்யவசத்தாலும் மாணிக்க கங்கையில் ஆடிய மகிமையினாலும் கதிர்காமநாத ரைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்ததனாலும் இத் தலத்தில் மரிக்கப்பெற்றதனாலும் இவ்வந்தணன் தன் பாவங்கள் நீங்கப்பெற்று நல்ல ஞானமுடை யவனாய்க் கந்தலோகத்தை யடையும் பேறுடை யவனாயினான். புண்ணிய முடையோனாயினும் பாவியாயினும் இத்தலத்தில் உயிர் நீங்கப்பெற் றால் அவன் கந்தலோகத்தையடைவான். இதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை என்னும் மறைமொழியை நீவிர் அறிந்திலீர்போலும்! இவன் செய்த பாவங்களெல்லாம் பெருநெருப்பில் அகப்பட்ட பஞ்சுப்பொதிபோல இவன்செய்த இப்புண்ணி யங்களினாலே அழிந்துபோயின என்றனர். அவ் வுரைகேட்ட யமதூதர் அவனைப்பற்றுங்கருத்தை விட்டு மீண்டு தம் இருப்பிடஞ்சென்றனர். குக தூதர் அம்மறையவனை விமானத்தோடு கொண்டு சென்று கந்தலோகத்திற் சேர்த்தனர். அவன் கதிர்காம தல மகிமையால் அக்கொடும் பாவத்தி னீங்கிச் சுத்தான்மாவாகி அக் கந்தலோகத்தி லுள்ள கணத்தவருள் ஒருவனாகி நெடுங்காலம் கந்தமூர்த்தியின் சாமீப பதவியைப் பெற்று வாழ்ந்து முடிவிலே கந்தக்கடவுளது கருணை யால் நித்தியானந்த வாழ்வாகிய பரமுத்தியையும் அடைந்தான்.

வேட்டுவக்கள்வர் அருள்பெறுபடலம்

நைமிசாரண்ணியமுனிவர் சூதரை வணங்கி, கதிர்காம தல புராணத்தைக் கேட்கக் கேட்க எங்களுக்கு அன்பும் அவாவும் அதிகரித்தெழுகிறது. இன்னும் அதன் மகிமையை ஓதியருளல் வேண்டும் எனக் கேட்டனர். சூதமுனிவர் மனமகிழ்ந்து மேலும் கூறுகிறுர்.

துவாபரயுகத்திலே சிங்களதேசத்திலே சூரியகுலத்திற் பிறந்த சிங்கபூபாலனென ஒருவன் அத்தேசத்தை அரசுசெய்துகொண்டிருந்தான். அவன் தன் தேசத்தில் வாழும் குடிகள் யாவரையும் அன்போடு ஆண்டு தன் புதல்வரைப்போல வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான். அக்காலத்தில் வேடர்குலத்திற் பிறந்தவரும் எவர்க்குந் துன்பஞ் செய்பவருமான பல கள்வர் ஊர்தோறும் ஒவ்வொருநாளும்போய்த் திரவியங்களையும் தானியங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் கொள்ளைகொண்டும், வழிச்செல்லும் அந்தணர் முதலாயினேரை ஆயுதங்களினுலே வெட்டிக் கொள்ளையடித்துத் துன்பப்படுத்தியும் மகா கொடியவராய்த் திரிந்தனர். மனுநெறி தவருது அரசாளும் அவ்வேந்தன் பொல்லாத கள்வர் செய்யும் தீமையைக் கேள்வியுற்று அடங்காத சீற்றங்கொண்டு அவர்களைத் தேடிப்பிடித்து வரும்படி ஆஞ்ஞைசெய்தான். அக்கள்வர் அதையறிந்து அச்சமுற்ருேடி மிக இருளடர்ந்த ஒரு பெருங்காட்டினுள் நுழைந்து மலைக்குகையொன்றில் ஒளித்திருந்தனர். அப்படியிருந்துகொண்டு காலி நகரத்திற்போய்ப் பல திரவியங்களையுங் கொள்ளை

யிட்டனர். பின் கதிர்காம தலத்துக்குச் செல்லும்படி யாத்திரையாக அவ்வழி வந்த பெண்கள் பலரைக்கண்டு மோகங்கொண்டு அவர்களைப் பிடிக்கும்படி பின்தொடர்ந்தனர்.

அம்மாதர் கள்வர் செயலைக்கண்டு நடுங்கி மனந்தடுமாறி அச்சத்தோடு மலையின் பக்கமாக ஒளித்தோடினர். கள்வர் அம்மாதரைத் துரத்திக்கொண்டு பின்னே சென்றனர். மாதர் விரைந்தோடிக் கதிர்காம தலத்தை அடைந்தனர். அடைந்து கந்தமூர்த்தியைத் துதித்து இக்கள்வர் கையில் அகப்படாமல் எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று ஓலமிட்டனர். கதிர்காமநாதர் அப்பெண்கள்மேல் இரங்கித் தமதருளால் அக்கள்வர் கையில் அகப்படாமல் இருக்கும்படி காத்தருளினர். கதிர்காமதலத்தின் மகிமையால் அக்கள்வர் அத்தலத்தினுள்ளே செல்ல முடியாமல் அதன் எல்லைப்புறத்திற் சமீபத்திலுள்ள வேறு ஒருமலையில் வசித்திருந்தனர். சிலகாலஞ் சென்றபின் அக்கள்வர் மரணமடைந்தனர். அப்பொழுது யமதூதர்கள் விகாரவடிவத்தோடு அக்கள்வருயிரைக் கவர்ந்துபோகும்படி வந்தனர்.

கதிர்காமநாதர் கருணை மேற்கொண்டு வீரவாகுவைநோக்கி, “நமது கதிர்காமத்தின் அயலிலுள்ள மலையிலே மரிக்கும் பேறுபெற்ற அக்கள்வர் உயிரை யமதூதர் கொண்டுசெல்லாவண்ணம் தடுத்து நமதுகந்தலோகத்தை அடைவிக்கும்படி நம் தூதரை விடுப்பாயாக” என்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளைப்படி வீரவாகு குகதூதரிற் சிலரை யனுப்ப, அவர்கள் அவ்விடம் வந்து யமதூதரை எதிர்த்து முசலம் வாள் கதை சூலம்

முதலிய படைகளினுலே தாக்கிப் பின்னிட் டோடும்படி செய்து அவ்வேட்டுவக்கள்வர் உயி ரைச் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் அழகிய விமானங்களில் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டு கந்த லோகஞ் சென்றனர். பின் அக்குகதூதரால் அடித்துத் துரத்தப்பெற்ற யமதூதர் உடம்பெல் லாம் புண்ணுய் இரத்தவெள்ளம் ஆருய்ப்பெருக வருந்தி யமதருமனிடம் போய், அண்ணலே ! எங்கள் தொழிற்பெருமை நன்ருயிருக்கின்றது; குகதூதர் எங்களை மிகத் துன்பப்படுத்தி அடித் துத் துரத்திவிட்டனர் என்று தங்கள் துயரத் தைக்கூறி முறையிட்டனர். அதைக்கேட்ட சூரிய குமாரனுன யமதருமன் நகைத்து அவரை நன் ருய்ப் பார்த்து ஆலோசனைசெய்து விரைந்து கந்தமூர்த்தியிடஞ் சென்று மகிமைபெற்ற அக் கடவுளை வணங்கி மேன்மை பொருந்தியவரும் வேதங்களால் அறியக்கூடாதவரும் சாந்தரும் சோதி சொரூபரும் ஆதிதேவரும் சர்வலோக நாயகரும் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என் னும் முத்தொழில்களைச் செய்பவரும் ஆகிய உமக்கு நமஸ்காரம் ; சுந்தரப்பெருமானே ! என்னைக் காத்தருளல் வேண்டும்; கருணைசெய்து எனது விஞ்ஞாபனத்தைக் கேட்கவேண்டும்.

வேடுவராகிய கொடியோர் சிலர் பிறந்தநாள் முதல் மரணமடையுமளவும் களவு செய்தும் கொள்ளையிட்டும் பிரமகத்திசெய்தும் வேறு பல பாவங்கள்புரிந்துந் திரிந்தனர். அவர்களிடத்தே புண்ணியம் எள்ளளவுமில்லை; அப்பெரும்பாதகர் மரித்தபொழுது எனது தூதர் அங்கேபோய் யாவரையும் பாசத்தாற் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு

வருங்கால், குகதூதர்வந்து என் தூதரையடித்து பாசக்கட்டை யறுத்து விடுவித்து அவரை இங்கே கொண்டுவந்தனர். இது முறையோ என்று ஓலமிட்டனன். முருகக்கடவுள் புன்முறுவல் செய்து, தருமராசனே! நீ புகன்றவையெல்லாம் வாய்மையே; ஆயினும் ஒன்று கூறுதும். அதைக் கேள்; உலகத்திலே செல்வமிகுதியினால் சிலர் அகந்தைகொண்டு அறிவில்லாதவராவர்; நீயும் அவ்வாறே மதங்கொண்டு இவ்வாறு கூறினை; முன்னே மார்க்கண்டேயர் முதலிய சிவனடியாரை அவர் செய்த புண்ணியத்தை யறியாமல் வருத்திப் பின் தண்டனை யடைந்தாய்; அறிவில்லாதவனே! இப்பொழுதும் அவ்வாறே செய்ய முயன்றாய்; ஆயினும் மிக இரங்கி உன் பிழையைப் பொறுத்தனம் என்றார்.

தருமராசன் கந்தமூர்த்தியை வணங்கி, எம்பெருமானே! பாவிகளினாலே கதிர்காமதலம் எப்படித் தரிசிக்கப்படும்? அப்பாவிகள் எவ்வாறு முத்தியடைவர்? அதனை யருளிச்செய்யவேண்டும் என்றனன். சுவாமி அவனை நோக்கி, " தருமராசனே! கேள். அக்கள்வர் மாதர் மோகத்திற் சிக்குண்டு கதிர்காமதலம் வந்து அங்கே மரித்தமையால் அவர்களுடைய மூவகைப் பாவங்களும் ஒழிந்துபோயின; நமது அருளுக்கும் அவர் இடமாயினர்; அதனால் முத்தியும் பெற்றனர்; அறிவிலாய்! இதுமுதல் நாம்சொல்லுமாறு நடக்குதி. யாவராயினும் தம் வாழ்நாளினிடையே கதிர்காமத்துக்கு எப்பொழுதாயினும் வரினும் எம்மைத் தரிசிக்கினும் நினைக்கினும் கனவிலேனும் எம்மைக் காணினும், கதிர்காமதலத்திலே மரித்

தாலும் அவரை எட்டியும் பாராமல் ஒழிகுதி; அத்தன்மையோர் பெரும் புண்ணியம் பெறுதலால் நமது கந்தலோகத்தில் வாழ்தற்கே உரியவராவார். ஆதலால் விரைவாக உனது யமபுரம் போகுதி" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அப்பொழுது யமதருமன் கோபத்தோடு அப்படியே செய்கின்றேன் என்று சொல்லி வணங்கிக்கொண்டு புறப்படுதலும், விநாயகர் நந்திதேவர் வீரவாகு மாசாத்தன் வீரபத்திரர் மகாகாளர் முதலாயினோர் யமதருமன் கந்தசுவாமிக்கு முன்பு உரைத்த கோப மொழிகளைக் கேட்டு சீற்றங்கொண்டு, இவனைப் பிடி அடி கட்டு வெட்டு குத்து என்றுசொல்லிச் சூழ்ந்து பாசத்தாற்கட்டி முசலமுதலிய படைகளால் நன்றாக அடித்துத் துன்பஞ்செய்தனர். யமதருமன் ஒவ்வோரடிக்கும் வருந்திச் சுவாமீ! என் பிழையைப் பொறுத்தருளும்; என்னைக்காத்தருளும்; கிருபாசமுத்திரமே! அறிவில்லாது தேவரீருடைய சந்நிதியில் இவ்வாறு உரைத்தேன்; என்பால் கிருபை செய்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். கந்தக் கடவுள் இரங்கி அவனை விட்டுவிடுமாறு கூற, அவர்களும் அவ்வாறே விட்டுத் துரத்தினர். பின் எவருங் காணாமல் ஒளித்து ஓட்டமெடுத்தான். ஓடும்பொழுது வழியிலே தன் தூதரைக் கண்டு நாம் முருகக்கடவுளுடைய மகிமையைச் சிந்தியாமல் இன்று செய்த செயலால் பெரும்பழி பாவங்களை யடைந்தோம்; இனி அத்தலத்தில் எவர் வசித்தனரோ, எவர் மரித்தனரோ, அவருக்கு அருகிலும் நாம் அணுகலாகாது. இவ்வாணை கடந்து செல்லின் நமது அரசும் இழந்து

உயிர் நீங்கவும் வரும் என்று சொல்லிக்கொண்டு அத்தூதரோடு தன் எமபுரத்தை அடைந்தான்.

அந்நாள்முதல் அத்தலத்தில் வசித்த புண்ணியமாந்தருகேயமதூதர்கள் செல்வதேயில்லை. இஃது உண்மையாம் என்று சூதமுனிவர் உரைத்தனர். நைமிசாரண்ணியமுனிவர் ஆனந்தமுற்று இத்தலமகிமை கேட்கக் கேட்க அமையாமல் இன்னுங் கேட்கும் அவாமிகுதலால் மற்றுள்ளவைகளையுஞ் சொல்லி யருளல் வேண்டும் என்றனர். சூதமுனிவரும் மகிழ்ந்து சொல்லுகின்றார்.

பாவதீபன் அருள்பெறு படலம்

சிங்களதேசத்திலே குளக்கோட்டுமகாராசன் நீதிதவறாமல் அரசாண்டுவருங்காலத்தில் அவனுக்கு பாவதீபன் என்று ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவ்விராசகுமாரன் இளமைப்பருவம் அடைந்தபின் கோபதீபன் என்னும் மந்திரிகுமாரனோடு கூடித் தூர்த்தனுத் திரிந்தான். அவன் தன் குலப்பெருமையை எண்ணான்; நீதிமுறையை ஓரான்; அரசுரிமையை நாடான்; தருமம் இதுவென்று உன்னான்; அடாத செயலே செய்து திரிந்தான். அவன் கற்புடை மகளிரைக் கிட்டி அவர் கற்பை யழிக்கமுயன்றான். அதனால் அந்நகரவாசிகள் துன்பமடைந்து நீதிதவறாமல் அரசாண்டு வருங் குளக்கோட்டு மன்னனது ஆளுகையில் இவ்வகை அநீதியும்வாநேர்ந்ததே யென்று கவலைகொண்டு அரசன்பாற் சென்று யாவற்றையுங்கூறி முறையிட்டனர். அரசன் புத்

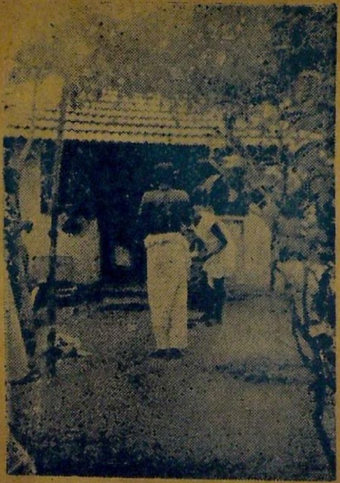

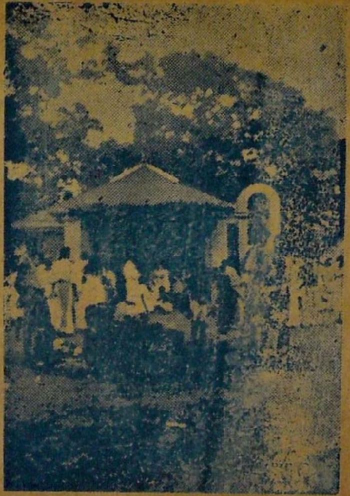

திரவாஞ்ஞையால் ஒன்றையும் யோசியாமல் நீதி தவறிச் சினங்கொண்டு யாவரையும் சிறைப்படுத்தினான். அப்பொழுது மந்திரி அரசனைவணங்கி, அண்ணலே! நீ குடிகளைக் காக்குங் கடமையுடையவனன்றோ? இப்பொழுதுமுறைதவறி இவ்வாறு செய்தல் நீதியாகுமோ? ஆலோசனை யின்றி எதனையுஞ் செய்யலாகாதே! மன்னன் ஒருபாற் கோடின் உலகம் எவ்வாறு நடைபெறும்? நீயே இவ்வாறு செய்தால் இக்குடிகள் இனி யாரிடஞ் சென்று முறையிடுவர்? இதனை நன்றாய் ஆலோசனை செய்க என்றனன். அம்மந்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன், மந்திரி! எனக்கு அருமையாக ஒரே மைந்தன் உளன்; அவன்மேல் இவர் யாவரும் பெருங் குற்றத்தைக் கற்பித்தனர். இவர் கற்பித்த குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனையை நான் இவர்களுக்குச்செய்தேன் என்றான். மந்திரி பின்னும் பலவிதமான நற்புத்திகளையும் நீதிகளையும் அரசனுக்கு எடுத்தோதி, இனிய வார்த்தை சொல்லி இரந்து கேட்டு, அவர்களைச் சிறைச் சாலையினின்று விடுவித்தான். பின் அவர்கள் நாம் இனி இங்கே வாழுதல் தகுதியன்றென வெண்ணி, அந்நகரை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கதிர்காம நகரத்தை யடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது மூர்க்கனான அப்பாவதிபன் நடந்த வரலாறுகளை யெல்லாங் கேள்வியுற்றுத் தன் சேனைகளோடு மந்திரிகுமாரனையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்மகளிரை நச்சிக் கதிர்காம நகரஞ்செல்ல எண்ணிப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது இடை வழியிலே புற்றடர்ந்துள்ள ஒரு பெருங்காட்டில் அவன் சேனைகளிற்

சிலரை அரவந் தீண்ட, அதனையும் பாராமல் எஞ்சிய சேனைகளோடு சென்று கதிர்காமநக ரத்தை யடைந்தான். அக்கொடியோன் வரவைக் கண்ட உத்தமமகளிர் நடுங்கி ஆலயத்தினுள்ளே புகுந்து அக்கடவுளைச் சரணடைந்தனர்.

பாவதீபன் கதிர்காமதலத்தில் மிதித்தவுடன் தன் பொல்லாக்குணங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நல்லசித்தமுள்ளவனாய்க் கதிர்காமநாதரைத் தரி சிக்கவேண்டும் என்னுங் காதல்கொண்டு மந்திரி குமாரனோடு திருக்கோயிலை யடைந்து கந்தமூர்த் தியைக் கண்களாற் கண்டான். கண்டவுடன் நெஞ்சங்கசிந்துருக உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆனந்த வருவிபொழிய மெய்யன்போடு வழிபட்டுத் தோத் திரங்கள்பாடி, அத்தல மகிமையைப் புகழ்ந்து, பின் சேனைகளோடு மீண்டு தன் நகரத்தை யடைந்தான். அங்கே நற்குண நல்லொழுக்கங்க ளோடு சிலகாலம்வாழ்ந்து பின் முடிவுகாலம்வர உயிர் துறந்தான். அவனுயிரைக் கவர்ந்து செல் லும்படி நமன்தூதர் வருதலும், குகதூதர் வந்து அவர்களைத் துரத்தி அவனைத் தம் விமானமேல் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கந்தலோகத் திற்சேர்த்தனர். *

பொல்லாக் குணங்கள் பல படைத்தவராயி னும் இத்தலத்தை யடைந்தால் அக்குணங்க ளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நல்லவராய்க் கந்த

---

* இதுபோன்ற புராண கதைகளுக்குச் சைவசித்தாந்தப்பகுதி யில் கன்மவியல்பு கூறுமிடத்துக் கவனிப்பின் பொருள் நன்கு விளங்கும். அநேகர் இது புனைந்துரை வகையாற் கூறியதெனக் கருதுவர்; அது தவறென வுணர்க. "விண்ணுற வடுக்கிய" என்னுந் தேவாரப் பாசுரமும் இங்கே சிந்திக்கற்பாலது.

மூர்த்திக்கு ஆளாகி, எங்கே சென்று வாழினும், எங்கேசென்றுமரிக்கினும், கந்தவுலகத்தையடைவர் என்பதை இதனால் அறியக்கடவீர். முனிவர்களே! கதிர்காம மகிமையை எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யாவர் என்று சூதபுராணிகர் கூறினர்.

தேவர் கலிவலி வென்ற படலம்

பெருந்தவமுடையீர்! செவிகளுக்கு அமுதம் பொழிவதை யொத்த இனிய கதை யொன்றைச் சொல்லுகிறேன். முன் ஒருகாலத்தில் பிரமாமுதலான தேவர் யாவரும் கைலைமலையை அடைந்து சிவபெருமானை வணங்கி ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்.

தேவாதிதேவா! லோகநாயகா! படைத்தல் முதலிய முத்தொழில்களையும் புரியும் பதிப்பொருளே! கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் என்னும் மூன்று யுகங்களிலும் மூவுலகங்களிலும் வாசஞ் செய்திருக்கின்றோம். இப்பொழுது முன்னே மனைவியும் பின்னே சுமை சுமந்துகொண்டு பெற்ற தாயும்வர இவ்வுலகத்திலே கலிராசன் வந்துவிட்டான். பிருதிவிவீரிய மற்று ஓஷதி பலமில்லாததாயிருக்கிறது. நீசர் பெருமைபெற்று விளங்குகின்றனர். அரசர் குடிகளது பொருளைப் பறித்தலிலேயே எப்பொழுதுங் கருத்தாயிருக்கின்றனர். பிராமணர் தமக்குரிய கர்மங்களை யிழந்து விபரீத கர்மங்களைச் செய்பவராயிருக்கின்றனர். மனையாள் தன் கணவன்மேல் மிக வைரங்கொண்ட சித்த முள்ளவளாயிருக்

கிருள். மைந்தர் பிதாவை நிந்திப்பவராயினர். இப்படிப் பலவிதமான மாறுபாடுகொண்டு விளங்கும் இக்கலியுகத்திலே தருமம் காடுபோய் ஒளித்துவிட்டது. ஆதலால் இனி நாங்கள் எங்கே செல்லக்கடவோம். இக்கலியில் நாங்கள் கலிவலியில் அகப்படாமல் தப்பி வாழத்தக்க நல்ல ஒரு புண்ணியதலத்தை வகுத்தருளல் வேண்டுமென்று இரந்தனர்.

அவர்களது வேண்டுகோளைக் கேட்ட சிவபெருமான் தேவர்களே! நம் பிரிய குமாரனாகிய சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்கு உரிய தலங்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் மிக உத்தமமானதும் அவன் எப்பொழுதும் விட்டு நீங்காமல் வசிக்கப் பெற்றதும், அவனுக்கு மிக உவப்புடையதுமான கதிர்காமம் என்னும் மலை ஒன்றிருக்கின்றது. அம்மலையின் பக்கத்திலே மிக்க இன்பத்தை விளைவிப்பதும், கதிர்காமம் என யாவராலும் புகழப்படுவதும், எமக்கும் மிகப் பிரியமானதுமான தலம் ஒன்றிருக்கின்றது. கலிமன்னனும் நோய்களும் யமனும் அத்தலத்தை யடைவதில்லை. அங்கு வசிப்போரைப் பாவங்கள் சென்றடையா; வசிக்கப் பெறுவோர் பெரும் புண்ணியமுடையோர். ஆதலால் நீங்கள் எல்லீரும் அங்கே சென்று முனிவரோடு சுகமாய் வாசஞ் செய்யக் கடவீர்கள் என்று அருளிச்செய்தார்.

பிரமன் முதலான தேவர் சிவபெருமானுடைய திருவாக்கைக் கேட்டு மகிழ்ந்து கதிர்காமத்தை யடைந்து அங்கே சுகமாக வசித்துக் கொண்டு கலி வலியில் அகப்படாதிருக்கின்றனர்.

மதுராபுரியிலே வணிகர்குலதிலகன் ஒருவன் மனைவி மைந்தர் நட்பினர் என்பவரோடு கூடிச் சிறப்புற்று வாழ்ந்து அளவில்லாத தனம் தானிய முதலிய செல்வங்களையும் உடையவனுயிருந்தான். அவன் வாணிபத்தினுலே பெரும் பொருள் ஈட்டிப் பலவகை இரத்தினங்களையுந் தேடி நெடுங்காலம் சுகமாக வாழ்ந்து முதுமைப் பருவம் வந்தகாலத்துச் சிவபத்தி விசேடத்தாற் சிவலோகத்தை யடைந்தான்.

அந்த வணிகனுக்கு இரண்டு புத்திரரும் மூன்று புத்திரிகளும் இருந்தனர். அவருள் ஒருவன் பெயர் அளகேசன்; மற்ருெருவன் பெயர் சந்திமான். புதல்வியர் மூவரும் முறையே நாகவல்லி எமவல்லி இரத்தினவல்லி என்னும் பெயருடையோர். தந்தையை இழந்து வாழும் அவர்களுடைய செல்வத்தைக்கண்ட கள்வர் சிலர் ஒருநாள் இரவிலேமனையுட்புகுந்து எல்லாப்பொருள்களையும் கொள்ளையிட்டுச் சென்றனர். மறுநாள் உதயத்தில் அப்புதல்வர் இருவரும் அரசன்பாற் சென்று தம் பொருள் கொள்ளைபோன செயலைப் பெருங் கவலையோடு சொல்லி முறையிட்டனர். அரசன் அக்கள்வரைத் தேடியும் பயன்படாது ஒழிந்தது; அதனுல் அவ்விருவரும் பெருங்கவலையோடு அங்கயற்கண்ணி பங்கராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய சந்நிதியை யடைந்து தம் மனத்துன்பத்தை யோதி முறையிட்டனர். கிருபைக்கடலும் உலகம் உய்தற்பொருட்டுப் பல திருவிளையாடல்களைச் செய்தவருமான சோமசுந்தரக் கடவுள் அவர்மேல் இரங்கிப் புன்முறுவல் செய்து அவருக்குக் காட்சிகொடுத்து, வணிக புத்திரரே! சிங்களமென்னும் புண்ணியதேசத்

திலே கதிர்காமம் என்று ஒரு தலம் இருக்கின்றது. உலகத்திலுள்ள தலங்களெல்லாவற்றுள்ளும் அது உத்தமமானது. சகலவேதங்களாலும் துதிசெய்யப்பெற்றது. அங்கே எமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியன் மிகுந்த களிப்போடு எப்பொழுதும் விட்டு நீங்காமல் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான்; நீங்கள் அங்கே சென்று அவனைத் தரிசித்து உங்கள் குறைகளை முறையிடுவீராகில் அக்கணமே அவன் உங்கள் விருப்பப்படி அருள்புரிவான் என்று அருளிச்செய்தார்.

வணிகமைந்தர் அப்பெருமானுடைய திருவாக்கைக்கேட்டு மனத்துயர் நீங்கி, மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடு மரக்கலமேறிக் கடலைக் கடந்து சிங்கள தேசத்தையடைந்து கதிர்காம தலத்திற்போய் ஆடிமாச மகோற்சவகாலத்தில் இரதாரூடராய்க் கதிர்காம நாதர் வீதியில் எழுந்தருளிவரக்கண்டு நிலமுற விழுந்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்து பிறவித் துன்பத்துக்கு மூலமான சகல பாவங்களையும் விட்டுநீங்கி அக்கடவுளது அநுக்கிரகத்தினாலே சகல ஐசுவரியங்களையும் பலவகை இரத்தினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டதுமன்றி மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பெற்றனர். அவ்வாறு இருமைச் செல்வமும் பெற்று அவர் அங்குநின்றும் புறப்பட்டுக் கடல்கடந்து மதுராபுரியையடைந்து தம்மைச் சார்ந்தவரோடு சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தனர். கதிர்காம நாதரது திருவருளால் இம்மைக்கு வேண்டிய செல்வமும், மறுமைக்கு வேண்டிய ஞானமும் அவர்களுக்கு ஒருங்கே கிடைத்தன என்று பின்னும் சூதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

மாதர் அருள்பெறு படலம்

பூகபுரத்திலே உள்ள பெண் ஒருத்தி வியபிசார முதலிய தீயொழுக்கமுடையவளாய் எங்குந் திரிந்து முன்செய்த புண்ணியவசத்தினலே கதிர்காமதலத்தை யடைந்தாள். அங்கே மாணிக்க கங்கையில் ஆடிக் கதிர்காமநாதர் சந்நிதியை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து தான் அதுவரையிற் செய்த பாவங்களை நினைந்து கவலை கொண்டு பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து, எம்பெருமானே! தேவரீரை வணங்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் அடியேன் அறியாமைகொண்டு செய்த சகலபாவங்களும் நீங்கும்படி திருவருள் பாலிக்க வேண்டும். தேவரீருக்கே அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!! என்று கண்ணீர்வார்ந்து தேம்பித்தேம்பி அழுது வேண்டினள். கதிர்காமநாதர் அவள் மேல் இரங்கிச் சகல பாவங்களையுந் தீர்த்து ஞானத்தையும்அருளினர். அவள் அந்த ஞானத் தைப்பெற்று நிட்டைகூடி முத்தியையடைந்தாள்.

இன்னும் புத்தளத்திலுள்ள ஒருகன்னியும் நிருபபலாபுரத்திலுள்ள சிலமாதரும் கதிர்காமத்தையடைந்து காமேசரை வழிபட்டு அவர் அருளால் ஞானப்பெற்று முத்தி யடைந்தனர்.

பாவம் புரிந்தோராயினும் புண்ணியம் ஈட்டினோராயினும் கதிர்காமதலத்துக்கு வந்தால் அக்கணமே போக மோட்சங்களைப் பெறுவர். எவர் கதிர்காமத்தை நினைந்து புறப்பட்டுக் கதிர்காம நாதரை மறவாத சிந்தையராய் விநாயகமலையை யடைந்து நியமத்தோடு கணேச தீர்த்தத்தில் ஆடி நித்தியகருமமுடித்துக்கொண்டு விநாயகக்

கடவுளைப் பதினறுவித உபசாரங்களோடு பூசை செய்து விடைபெற்று அன்போடு கதிர்காமநாத ரைச் சிந்தித்துக்கொண்டு கதிர்காம மலை யடைந்து நவகங்கா தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சுவாமி சந்நிதியை யடைந்து அம்மலையின்மேலுள்ள சிந்தாமணி ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கும் கந்தக் கட வுளை வழிபட்டுத் துதிக்கின்றனரோ அவர் பூவ் வுலகில் சுகமாக வாழ்ந்து முடிவிலே என்றும் அழிவில்லாத நித்தியானந்த குக சாயுச்சிய பர முத்திப் பெருவாழ்வையும் அடைவார். எவர் நவகங்கா தீர்த்தத்திலே தோய்ந்து கதிர்காமகிரீ சரை வணங்கி இயன்ற பொருளை அந்தணருக்கு தானஞ்செய்வாரோ அவர் எல்லாப் போகங்களை யும் நுகர்ந்து பின் கந்தலோகத்தையும் அடை வார். எவர் மாணிக்ககங்கையில் முழுகிக் கதிர் காமதலத்தில் எம்பெருமானைத் தரிசித்து வழிபடு வாரோ அவர் போக மோட்சங்களைத் தப்பாது பெறுவர். எவர் இப்புராணகதையை எப்பொழு தும் அன்போடு நியமமாக ஓதுவாரோ அல் லது கேட்பாரோ அவர் விரும்பிய பேறெல்லாம் பெற்றுச் சீவன்முத்தரும் ஆவர் என்று இவ் வாறு சூதபௌராணிகர் கோமதிநதி தீரத் திலே நைமிசாரண்ணியவாசிகளாகிய சௌனகா முதலான முனிவர்களுக்குக் கதிர்காமபுராணத் தைச் சொல்லியருளினர். அம்முனிவர்கள்கேட்டு கதிர்காமநாதர் திருவருள்பெற்று ஆனந்தமாய் வாழ்ந்திகொண்டிருந்தனர். சூதமுனிவரும் தம் இருப்பிடத்தையடைந்து சுகமாக வாழ்ந்தனர்.

கதிர்காம புராணம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

109636
உ 23 : 38 - 4498